



# ΠΙΝΑΚΟΘΗΚΗ

ΜΗΝΙΑΙΟΝ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ: Δ. Ι. ΚΑΛΟΓΕΡΟΠΟΥΛΟΣ

ΕΤΟΣ Ε΄.

ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΣ 1906

ΤΕΥΧΟΣ ΝΘ΄

## ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Ἡ ζωή. Ὑπό *Quy de Maupassant*. (Μετάφρασις Κ. Καίροφλα).

Ὁ ζωγράφος καὶ ὁ ἀχθοφόρος. Διήγημα Ε. Bernard (Μετάφρασις Δ. Κ.).

Στὴν δεσποινίδα Τ. Ὑπό Στ. Μαρτζώκη.

Τραγούδια εἰς ἀγάπης. Ὑπό Κ. Μισσηλίδου.

Senilia. (Ὁ ἀνταποκριτής. — Οἱ δύο βαθύπλουτοι.

— Εὐχαριστημένοι). Πεῖθὰ ποιήματα ὑπὸ Ἰδάν Τουρτέριερ

### Μειδιάματα.

Κανείς δὲν ἐχάθη. Ὑπό Ἰ. Βουλοδήμου

Αἱ δύο εἰκόνες. (Κωμικὸς μονόλογος) Ὑπό Δίκ.

Ἄγαλμα εἰς τὸν ποιητὴν.

Καλλιτεχνικὰ ζητήματα. Ὑπό Κ.

Ὁ Μόζαρτ.

Νέα ποιήματα. Ὑπό Στ. Μαρτζώκη.

Σὲ μία ἀμαρτωλή. — Sonetto. — Δημιουργία.

Ποιήσεις ὑπὸ Δ. Δημηκοπούλου

Τὰ γιούλια. Ὑπό Τ. Κορόρθου.

### Ἀλήθειαι.

Στίχοι. Ὑπό Α. Περδικίδου.

Ὑπό Γ. Μαρξίδου.

Σημειώσεις ἐνὸς μινός. (Τὸ 1905. — Μία ἐκθεσις). Ὑπό Δάφνιδος.

Καλλιτεχνικὴ κίνησις.

Ἐπιστολαὶ πρὸς τὴν «Πινακοθήκην».

❦❦❦❦❦

### ΕΙΚΟΝΕΣ

Πρίγκηψ Ἀνδρέας καὶ πριγκήπισσα Ἀλίκη.

Φθινόπωρον. Ὑπό Δ. Γαλάρη.

Ἡ Ἀνάκαιτις τῆς Παρθένου. Ὑπό Ε. Παυρίου.

Γυμνάσια ναυτῶν. Ὑπό Αἰμ. Προσαλέντη

Τὸ παραγεθὶ τοῦ παπποῦ. Ὑπό Φ. Ἀριστίως.

Διασκεδάσις Ἀλβανῶν. Ὑπό Rafailovits.

Κομμάματα, x λ.π.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ: Ἐτησίᾳ ἐν Ἑλλάδι δρ. 12 — Ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ φρ. χρ. 12.

ΓΡΑΦΕΙΑ: Ὁδὸς Γ΄ Σεπτεμβρίου 85. — ΤΙΜΗ τεύχους δρ. 1,20.



ΑΘΗΝΑΙ



## ΝΕΑΙ ΕΚΔΟΣΕΙΣ

Ἐγκυκλοπαιδικὸν ἡμερολόγιον τοῦ ἔτους 1906 ὑπὸ Ἰ. Α. Βρετὸς Ἐν Ἀθήναις. Ἔτος ΣΤ'. Σελ. 400

Συνεχίζει τὴν πρακτικὴν καὶ ἐπιμελῆ ἔκδοσίν του ὁ κ. Βρετὸς διὰ τοῦ ἡμερολογίου του τοῦ ἔτους ἐγκυκλοπαιδικῶς. Ὡς ἐν κοινῇ συνεκεντρώθησαν καὶ ἐφέτος μετ' ἐπιμελείας ποικίλαι πληροφορίες καὶ γνώσεις ἐκ τῆς κοσμογραφίας, γεωλογίας, ζωολογίας, ἀνθρωπολογίας, στατιστικῆς, ἀρχαιολογίας κ.λ.π. Μία ποικιλία γυμνῶν, ἀνεκδότων περιέργων καθιστᾷ τὸ ἡμερολόγιον τερπνότερον. Τιμὴ δρ. 3. Χρυσόδετον δρ. 4. Βιβλιοπωλεῖον «Ἑστίας».

Βιβλιοθήκη Μαραθῆ. Διὰ τῶν ἄρτι ἐκδοθέντων τευχῶν 295—303 συμπληροῦνται ὁ «Ἄυτοκράτωρ Νικηφόρος Φωκᾶς» τοῦ Schlumberger κατὰ μεταφράσιν Ἰ. Δαμπρίδου καὶ ἡ «Ἱστορία τῆς Ἑλληνικῆς λογοτεχνίας» τοῦ Christ κατὰ μεταφράσιν Α. Κώνστα καὶ Ν. Πολίτου. Τὸ 304ον τεῦχος περιλαμβάνει μεταφράσιν εἰς πεζὸν τοῦ «Ἰουλιανὸν Καίσαρος» τραγωδίας τοῦ Σαίξπηρ, ὑπὸ τοῦ κ. Δαμιραλή.

Γράμματα ἀπὸ τὰ βουνὰ ὑπὸ θαλῆ. Ἐν Ἀθήναις.

Ὁ ἀγνωστος συγγραφεὺς καταδεικνύεται ἔχων τὸ χάρισμα τῆς περιγραφικότητος. Τὰ «γράμματα» του εἶνε ἐντυπώσεις Θεσσαλικαί, γεγραμμέναι μὲ πολλὴν ἀφέλειαν εἶνε πιθανῶς τὸ πρῶτον τοῦ ἔργου, ὡς ἐκ τούτου δὲ στερεῖται τὸ ἔργον τοῦ τέχνης, ἔχει ὁμοίαν ζωὴν. Τὸ ὄψος του, ἐὰν τὸ ἐπιμεληθῆ περισσότερον, θὰ εἶνε ἀρμοδιότατον ἰδίως διὰ τὸν σκοπὸν, διὰ τὸν ὅποιον γράφει.

Ὁ αὐτοκράτωρ Ἰουστινιανός. — Μετὰ τὸν Ἡράκλειον δευτέρως ἐκδίδεται ὁ Ἰουστινιανός εἰς τὴν ἀστράν τῶν μηνιαίων δημοσιευμάτων τοῦ Συλλόγου πρὸς διαδοσὶν ὠφελίμων βιβλίων, γραφαίς ἐπίσης ὑπὸ τοῦ καθηγητοῦ κ. Π. Καρολίδου. Οὕτω θὰ παραλασούν αἱ βιογραφίαι τῶν κυριωτάτων αὐτοκρατόρων ἀπὸ Κωνσταντίνου τοῦ Μεγάλου μέχρι τοῦ Κωνσταντίνου Παλαιολόγου, γεγραμμέναι κατὰ τὴν ἀπλοῦν καὶ ἐπαγωγόν, ἀλλὰ καὶ μετὰ ἱστορικῆς ἀκριβείας, ὅπως χρησιμεύουν ὡς τερπνὸν ἄμα καὶ διδακτικὸν ἀνάγνωσμα τοῦ λαοῦ. Προσεχῶς ἡ Γυμναστικὴ ὑπὸ Ἰ. Χρυσῆρ.

Revue Mondiale. — Εἰσήλθεν εἰς τὸ τέταρτον ἀπὸ τῆς ἐκδόσεως τῆς ἔτος, ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ δὲ ταύτῃ ἤρτησε τὸν κατάλογον τῶν συνεργατῶν τῆς. Ἡ «Revue Mondiale», ἡ ὑπὸ τοῦ Ἰ. D. Galdine διευθυνομένη, θὰ ἐκδίδεται ἐφεξῆς ἑπὰς τοῦ μηνός.

Νέα ζωὴ. Ὑπὸ τὸν τίτλον αὐτὸν ὁ καθηγητῆς τῶν μαθηματικῶν ἐν τῷ Ἑθνικῷ Πανεπιστημίῳ καὶ ποιητῆς κ. Νικ. Κατζίδακῆς ἀγγέλλει τὴν ἔκδοσιν εἰκονογραφημένου ἡμερολογίου διὰ τὸ 1906. Θὰ περιέχῃ μόνον μεταφράσεις ἔργων τῆς Δανικῆς, Νορβηγικῆς, Σουηδικῆς, Ἀγγλικῆς, Γερμανικῆς καὶ Ἰταλικῆς φιλολογίας κατ' ἐκλογὴν, ἧτοι τῶν ἰασημότερων συγγραφεῶν διηγήματα καὶ ποιήσεις. Ὁ Α' τόμος ἐκ σελ. 260 καὶ μετὰ 40 εἰκόνων θὰ τιμᾶται δρ. 4.

Κ. Σκόκου. Ἐθνικὸν ἡμερολόγιον, χρονογραφικόν, φιλολογικόν καὶ γεωγραφικόν. Ἔτος 21ον. Σελ. 448. Ἐν Ἀθήναις.

Ὁ κ. Σκόκος πλησιάζει εἰς τὴν 25τηρίδα. Τὸ ἡμερολόγιόν του κατέστη πλέον ὁ ἀπαραίτητος καὶ ἀγαθὸς προάγγελος κάθε πρωτοχρονιάς. Καὶ ἐφέτος ἡ

αὐτὴ ἐπιμελεια εἰς τὴν ὄλην, ἡ φιλοκαλία εἰς τὴν διάταξιν. Πικνωτοπωμένον παρέχει μίαν εἰκόνα τῆς φιλολογικῆς κινήσεως. Ὀνόματα, τὰ ὅποια δὲν συναντᾷ τις πλέον ἐν τῇ συγχρόνῳ δράσει, ἐμφανίζονται ἐξαιρετικῶς κατ' ἔτος εἰς τὸ ἡμερολόγιον τοῦ φίλου κ. Σκόκου. Ἀλλὰ καὶ τὸ εἰκονογραφημένον μέρος εἶνε πλούσιον, διακρίνεται δὲ τὸ «Πάσχα ἐν Ἑλλάδι», τοῦ κ. Ἀριστέως, ὅπερ οὗτος χάριν τῆς «Πανακοθήκης» ἐπιλοτένησε καὶ τὸ ὅποιον εἰς μέγα σχῆμα ἐδωρήσατο τὸ ἡμέτερον περιοδικὸν πρὸ ἐτῶν εἰς τοὺς ἀναγνώστας του.

Δασσάνειος ποιητικὸς ἀγών. — Ἐκθεσις τῆς κρίσεως, ἀναγνωσθεῖσα τὴν 29 Μαΐου 1905 ὑπὸ τοῦ εισηγητοῦ Σ. Κ. Σακελλαροπούλου. Ἐν Ἀθήναις.

Αἱ «Μούσαι», τὸ φιλολογικὸν περιοδικὸν τῆς Ζακύνθου, τὸ ὑπὸ τοῦ φίλου κ. Λαζων. Ζωὴ διευθυνόμενον, εἰσήλθεν εἰς τὸ 14ον ἔτος ἀπὸ τῆς ἐκδόσεώς των.

Les Farnèse peints par Titien. Par G. Clausse. Μετὰ 15 φωτοτυπιῶν.

La Renaissance septentrionale et les premiers maitres de Flandres, par Fierons-Gevaert.

La Cantilène romaine, par G. Houdard (ἱστορικὴ μελέτη).

Nuremberg Par P. J. Bée. Ἀποτελεῖ μέρος τῆς σειράς «Les villes d'art célèbres».

Michel-Ange, par R. Boeland Μετὰ 24 εἰκόνων. Φρ. 3,50.

Sonates au clair de lune. Ὑπὸ Amedée Prouvost. Paris. Σελ. 216 Ἐκδόται Calmann-Lévy.

Ἐλάβομεν παρὰ τοῦ Γάλλου διακεκριμένου ποιητοῦ κ. Prouvost ὀγκώδη τῆμος ποιήσεων αὐτοῦ, ἄρτι ἐκδοθεισῶν. Τὴν ὄλην ποιητικὴν συλλογὴν διαπερὶ βραθὺ ποιητικὸν αἶσθημα, ἐξωτερικευόμενον διὰ κομφοτάτων καὶ ἐμπνευσμένων στίχων.

Ch. Callet. Myrrine, roman grec. Paris φρ. 3,50. Διακρίνεται διὰ τὴν πρωτοτυπίαν καὶ τὴν δραματικότητα. Συναντᾷ ὁ ἀναγνώστης εἰς τὰς σελίδας τῆς «Μυρρίνης» εὐγενὴ αἰσθηματικὴν ὄψηλός: ἔρωτας, σκέψεις καλλιτεχνικάς.

Le vaisseau solitaire. — Poèmes par Edgar Malfère. Lille. — Μία συλλογὴ ποιητικῆ, ἀξία πολλῆς ἐκτιμήσεως. Ὁ τραγικὸς ὄρθρος, ἡ ἄσροδιτη αἰ Λουόμεναι Μούσαι, αἱ Παρθενοὶ εἶνε στίχοι ἐμπνευσμένοι.

A. Engel καὶ R. Serrure Traité de numismatique de Moyen Age. Τόμος Γ'. Διὰ τοῦ τόμου τούτου περατοῦται τὸ ὄλον ἔργον. Εἰκόνας 514. Τιμὴ φρ. 15.

E. Moreau-Nélaton. Histoire de Corot et de ses œuvres. Μετὰ 300 εἰκόνων. 25 φρ.

Alb. Schraeder. Etudes numismatiques (Annam). Μετὰ 111 εἰκόνων. Φρ. 50.



Ο ΠΡΙΡΚΗΨ ΑΝΔΡΕΑΣ ΚΑΙ Η ΠΡΙΡΚΗΠΙΣΣΑ ΔΑΙΚΗ

(Ἐπὶ τῇ ἐκ Λαρίσας: ἀφίξει των. Ἐκ νεωτάτης φωτογραφίας τοῦ «Ταχυδρόμου τῆς Ἀνατολῆς».)



Η ΖΩΗ



ΓΥΓΧΕΙΣ εκείνοι που τους ικανοποιεί ή ζωή, εκείνοι που ευχαριστούνται μ'αυτήν, εκείνοι εις τους οποίους άρέσκει αυτή.

Υπάρχουν άνθρωποι, οι οποίοι αγαπούν όλα, τους οποίους όλα τους γοητεύουν.

Άρέσκονται εις τον ήλιον και την βροχήν, τὸ χιόνι και την ομίχλην, τὰς εορτάς και την οικογενειακὴν γαλήνην, εις πᾶν ὅ,τι βλέπουν, ὅ,τι κάμνουν, ὅ,τι λέγουν, ὅ,τι ακούουν.

Και αὐτοὶ περνοῦν μίαν ζωὴν εὐτυχῆ, ἡρεμον και ικανοποιημένην ἐν τῷ κύκλῳ των. Ἐχουν μίαν ὑπαρξιν μετακινουμένην ἀπὸ εὐχαριστήσεως και διασκεδάσεως.

Οὐδέποτε ἀνιδίωσιν.

Ἡ Ζωὴ δι' αὐτοὺς εἶνε εἶδος τι διασκεδαστικοῦ θεάματος τοῦ ὁποίου εἰσιν αὐτοὶ οὗτοι οἱ ὑποκριταί, ἓνα πράγμα κλόν και εὐμετάβολον, τὸ ὁποῖον, χωρὶς νὰ τοὺς εκπλήττη πολὺ, τοὺς ἀφαρπάζει.

Ἄλλ' ἄλλοι ἄνθρωποι, διατρέχοντες διὰ μιᾶς ἐκλάμψεως τῆς σκέψεως τὸν στενὸν κύκλον τῶν ἐφικτῶν ἀπολαύσεων, διαμένουν θαυμάσιοι πρὸ τοῦ μηδενὸς τῆς εὐδαιμονίας, τῆς μονοτονίας και τῆς πτωχείας τῶν γηϊνῶν ἀπολαύσεων.

Μόλις ἐγγίσουν τὸ τριακοστὸν ἔτος, τὸ πᾶν ἐτελείωσέ δι' αὐτοὺς.

Και τί νὰ περιμένουν πλέον;

Τίποτε δὲν τοὺς ἀφαρπάζει πλέον, ἐξήντησαν ἔλας τὰς ἰσχνὰς ἀπολαύσεις.

Εὐτυχεῖς ἐκεῖνοι που δὲν ἀναγνωρίζουν τὴν ἀκατανόμαστον ἀηδίαν τῆς ἐπαναλήψεως τῶν αὐτῶν πράξεων. Εὐτυχεῖς ἐκεῖνοι που ἔχουν τὴν δύναμιν νὰ ἐπαναρχίζουν κάθε πρωὶ τὰς αὐτὰς ἐργασίας μετὰ τὰ ἴδια κινήματα, γύρω ἀπὸ τὰ ἴδια ἐπιπλά, πρὸ τοῦ αὐτοῦ ὀρίζοντος, ὑπὸ τὸν ἴδιον οὐρανόν, νὰ βγαίνουν εις τοὺς αὐτοὺς δρόμους, εις τοὺς ὁποίους συναντοῦν τὰς ἴδιαις μορφὰς και τὰ ἴδια ζῶα!

Εὐτυχεῖς ἐκεῖνοι, οἵτινες δὲν ἀντιλαμβάνονται μετὰ ἀπειρον ἀπογοήτευσιν ὅτι τίποτε δὲν ἀλλάσσει, ὅτι τίποτε δὲν περνᾷ και ὅτι τὸ πᾶν εἶνε κουρασμένον!

Πρέπει νὰ ἔχωμεν τὸ πνεῦμα βραδύ, κλεισμένον και ἥκιστα ἀπαιτητικόν ὅπως εὐχαριστοῦμεθα εις τὸ ὑπάρχον.

Πῶς συμβαίνει, ὥστε τὸ κοινὸν τοῦ κόσμου ἀκόμη δὲν ἐφώναζε: «Ἄς σηκωθῆ ἡ αὐλαία!», δὲν ἐζήτησεν ἀκόμη τὴν ἐπομένην πράξιν μετὰ ἄλλα ὄντα ἀπὸ τὸν ἄνθρωπον, μετὰ ἄλλα σχήματα, μετὰ ἄλλας εορτάς, μετὰ ἄλλα φυτὰ, μετὰ ἄλλα ἀστρα, μετὰ ἄλλας ἐφευρέσεις, μετὰ ἄλλας περιπετείας;

Πράγματι λοιπὸν κανεὶς δὲν ἐδοκίμασεν ἀκόμη τὸ μῖσος κατὰ τῆς ἀνθρωπίνης μορφῆς, τῆς αἰωνίως ὁμοίας, τὸ μῖσος κατὰ τῶν ζῶων, ἅτινα φαίνονται ὡς μηχαναὶ ζῶσαι μετὰ ἀμετάβλητα ἐνστικτὰ των, ἅτινα μεταβιβάζονται ἐν τῇ σπορᾷ των ἀπὸ τοῦ πρώτου τῆς φυλῆς μέχρι τοῦ τελευταίου αὐτῶν, τὸ μῖσος κατὰ τῶν τοπιῶν τῶν αἰωνίως ὁμοίων και τὸ μῖσος τῶν τέρψεων, αἵτινες οὐδέποτε ἀνακαινίζονται;

Ἰαρηγορηθῆτε, λέγουν, εις τὸν ἔρωτα τῆς ἐπιστήμης και τῶν τεχνῶν.

Ἄλλὰ δὲν βλέπουν λοιπὸν ὅτι εἴμεθα αἰχμάλωτοι τοῦ ἑαυτοῦ μας, χωρὶς νὰ κατορθώωμεν νὰ ἐξέλθωμεν ἀπὸ τὴν αἰχμαλωσίαν ταύτην, καταδικασμένοι νὰ σύρωμεν τὰς ἀλύτεις τοῦ ὄνειρου μας μετὰ ὑπομονήν!

Πᾶσα ἡ πρόοδος τῶν διανοητικῶν μας προσπαθειῶν συνίσταται εις τὸ νὰ ἀποδεικνύωμεν ὕλικὰ γεγονότα διὰ γελοιωδῶς ἀτελῶν ὀργάνων, ἅτινα ἀναπληροῦσιν ἐν τούτοις ὀλίγον τὴν ἀνικανότητα τῶν ὀργάνων μας.

Χρειαζεται μία ὁλόκληρος ζωὴ, ὅπως κατὰ τὴν ὥραν σχεδὸν τοῦ θανάτου τοῦ ἀνακαλύψῃ ὁ ἐπιστήμων ἐρευνητῆς ὅτι ὁ ἀήρ περιέχει ἐν ἀκόμῃ συστατικόν ἄγνωστον μέχρι τοῦδε, ἢ ὅτι μεταξὺ τῶν ἀπείρων ἀστέρων ὑπάρχει εις τὸν ὁποῖον οὐδεὶς μέχρι τοῦδε εἶχε παρατηρήσῃ. Ἄλλὰ και τί μ' αὐτὸ;

Αἱ ἀσθένειαι μας προέρχονται ἐκ μικροβίων;

Πολὺ καλά. Ἄλλὰ τὰ μικροβία πόθεν προέρχονται; Και πόθεν αἱ ἀσθένειαι τῶν χοράτων τούτων ὄντων;

Δὲν γνωρίζομεν τίποτε, δὲν βλέπομεν τίποτε, δὲν δυνάμεθα τίποτε, δὲν μαντεύομεν τίποτε, δὲν φανταζόμεθα τίποτε, εἴμεθα αἰχμάλωτοι, φυλακισμένοι τοῦ ἑαυτοῦ μας.

Και ὁ κόσμος εκπλήττεται μετὰ τὸ ἀνθρώπινον πνεῦμα!...

Αἱ τέχναι! Ἡ ζωγραφικὴ ἀναπαράγει διὰ χρωμάτων τὰ μονότονα τοπεῖα, χωρὶς ποτὲ νὰ ὁμοιάζωσι πρὸς τὴν φύσιν, ζωγραφίζει τοὺς ἄνθρώπους χωρὶς νὰ κατορθώῃ ποτὲ νὰ ἀποδώσῃ τὴν πραγματικότητα. Ἀγωνίζεται λοιπὸν ὁ ἄνθρωπος ματαίως ἐπὶ ἔτη ὄπω; μιμηθῆ τὸ περιβάλλον και μόλις κατορθώνει, μετὰ ὄλας τὰς προσπάθειάς τῆς ζωῆς, νὰ δεῖξῃ εις τὰ γυμνασμένα ὄμματα, ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον προσεπάθησε νὰ ἐπιχειρήσῃ.

Πρὸς τί αἱ προσπάθειαι αὗται; Πρὸς τί ἡ ματαία αὕτη μίμησις; Πρὸς τί ἡ χυδαία αὕτη ἀναπαράστασις πραγμάτων τοσοῦτον θλιβερῶν καθ' ἑαυτὰ; Δυστυχία!...

Οἱ ποιηταὶ πλάττουν μετὰ λέξεις, ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον οἱ ζωγράφοι προσπαθοῦν μετὰ τὰς ἀποχρώσεις. Ἄλλὰ διατί;

Ὅταν ἀναγνώσῃ τις τοὺς τέσσαρας ἐπιδηξιωτέρους και πνευματωδέστερους ἐξ αὐτῶν εἶνε περιττὸν ν' ἀνοίξῃ κανέναν ἄλλον. Κεῖ δὲν γνωρίζουν τίποτε περισσώτερον. Δὲν δύνανται και αὐτοὶ οἱ ἄνθρωποι παρὰ νὰ μιμηθῶσι τὸν ἄνθρωπον. Ἐξαντλοῦνται εις μίαν προσπάθειαν ἄγονον. Διότι τοῦ ἀνθρώπου μὴ μεταβαλλομέ-

νου, ἡ περιττὴ τέχνη τοῦ μένει ἀμετάβλητος.

Ἀφ' οὗτου ὄρα ἡ βραχεῖα σκέψις μας ὁ ἄνθρωπος εἶνε ὁ αὐτός. Αἱ αἰσθήσεις του, αἱ πεποιθήσεις του, τὰ αἰσθηματὰ του εἶνε τὰ ἴδια. Κατ' οὐδὲν ἐπροχώρησε, κατ' οὐδὲν ὀπισθοδρόμησε, κατ' οὐδὲν ἐκινήθη. Εἰς τί μοῦ χρησιμεύει νὰ μάθω τί εἴμι, νὰ ἀναγνώσω τί σιέπτομαι, νὰ διακρίνω τὸν ἑαυτόν μου εις τὰς χυδαίας περιπετείας ἐνὸς μυθιστορήματος;

Ἄ! ἐάν οἱ ποιηταὶ ἠδύναντο νὰ διασχίσωσι τὸ ἀπειρον, νὰ ἐξερευνήσωσι τὰ ἀστρα, ν' ἀνακαλύψουν ἄλλα σύμπαντα, ἄλλα ὄντα, νὰ ἀλλάσσουν ἀδιακόπως διὰ τὸ πνεῦμα μου τὴν φύσιν και τὸ σχῆμα τῶν πραγμάτων, νὰ με φέρουν διαρκῶς μέσα εις ἐν ἄγνωστον μεταβαλλόμενον και εκπλήσσον, νὰ μοῦ ἀνοίγουν θύρας μυστηριώδεις ἐπὶ ὀριζήτων ἀπροσδοκῆτων και θυμασιῶν, τότε θὰ τοὺς ἀνεγίνωσκον ἡμέραν και νύκτα. Ἄλλὰ δὲν δύνανται οἱ ἀνίσχυροι οὗτοι παρὰ νὰ μεταβάλλουν τὴν θέσιν μιᾶς λέξεως και νὰ μοῦ δεικνύουν τὴν εἰκόνα μου, ὡς οἱ ζωγράφοι;

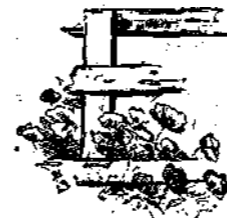
Ἄλλὰ πρὸς τί τοῦτο;

Διότι ἡ σκέψις τοῦ ἀνθρώπου εἶνε ἀκίνητος. Ἐν ὀρισμένῶν και ἀδικρατῶν ὀρίων ἀπαξ κροσπελασθέντων, στρέφει τότε ἡ σκέψις ὡς ἵππος ἐντὸς ἵπποδρόμου, ὡς μουσικὸς ἐντὸς κεκλεισμένης φιάλης, ἵπταμένης συνεχῶς περὶ τὰ πλευρὰ τῆς φιάλης ὅσον διαρκῶς κτυπᾷ.

Και ὅμως, ἐλλείπει ἄλλου καλλιτέρου, εἶνε ἄρχικον νὰ σκέπτεται κανεὶς, ὅτι ζῆ μόνος.

(Μετάφρασις Κ. Καιροφύλα)  
QUY DE MAUPASSANT

Ο ΖΩΓΡΑΦΟΣ ΚΑΙ Ο ΑΧΘΟΦΟΡΟΣ



ἮΝΕ ἡ ὥρα τῆς ἀφίξεως μιᾶς τῶν ἀμαξοστοιχιῶν ἐκείνων, αἱ ὁποῖαι φθάνουν ἀπὸ τὴν ἄκραν τοῦ κόσμου και αἱ ὁποῖαι ἐξερευνοῦνται διὰ τῶν βιαίως ἀνοιγομένων θυρίδων τὰ θορυβώδη πλήθη τοῦ νεωτέρου

τοῦ καλλιτέχνου, τοὺς πίνακάς του, ἐπροχώρησε βήματὰ τινα, ἐνῶ ὁ καλλιτέχνης διαμαρτυρούμενος ἐπέμενε ὅπως λάβῃ αὐτὸς εις χεῖράς του τὸ φορτίον, μετὰ τὸ ὁποῖον ἡ ἐμπνευσις εἶχε ἐπιβαρῶνῃ τὸ σῶμα του.

Ὁ ρωμαλέος ἀχθοφόρος ἐκλονίζετο, παρὰ τοὺς ἰσχυροὺς μῦθνας του, ὑπὸ τὸ βάρος τῶν ἐργῶν τοῦ ζωγράφου. Μετ' ὀλίγον ἐγκατέλειψε τὸ φορτίον, τὸ ὁποῖον ἀναλαμβάνων ἐπὶ τῶν λεπτοφυῶν ὤμων του ὁ καλλιτέχνης ἐφερεν ἐλαφρὸς, λέγων πρὸς τὸν ἀγοραῖον ἀχθοφόρον: «Ἐκπλήττεσαι, Ἡρακλεῖ, πῶς ἐγὼ ὁ καχεκτικὸς φέρω ἐν φορτίον, ὑπὸ τὸ ὁποῖον οἱ μῦθνες σου ὑπεχώρησαν. Ἄς διασκεδασθῆ ἡ ἄγνοια, ἥτις σοῦ ἀποκρύπτει τὴν αἰτίαν. Ἄνθρωπε, σὺ ἔχεις μόνον τὰς ἀνάγκας σου και τοῦτο εἶνε μίαν ἀνίσχυρος δύναμις παραβαλλομένη πρὸς τὴν φιλοδοξίαν μου, ἥτις εἶνε τὸ Ἰδανικόν».

Και λέγων ταῦτα ὁ ἕνος ἀπεμακρόνθη, παρακολουθούμενος διὰ τῶν ὀφθαλμῶν ὑπὸ τοῦ ἠρακλείου ἀχθοφόρου, ὅστις ἐμεινεν ἐννεός, μὴ ἐννοῶν τίποτε!

(Μετ. Κ.) EMILE BERNARD

κοσμοπολιτισμοῦ.

Ἐν μέσῳ τῆς κοσμοπλημμύρας, ἡ ὁποία ἀφικνεῖται ἀπὸ τὰς διασημότερας πόλεις τῆς οἰκουμένης, φθάνει εις νεαρὸς καλλιτέχνης, κρατῶν τοὺς πίνακας, ὅς εἶχε φιλοτεχνήσῃ, μόνος, ἰσχνός, φορτωμένος μετὰ τὸ προϊόν τῆς ἐργασίας του.

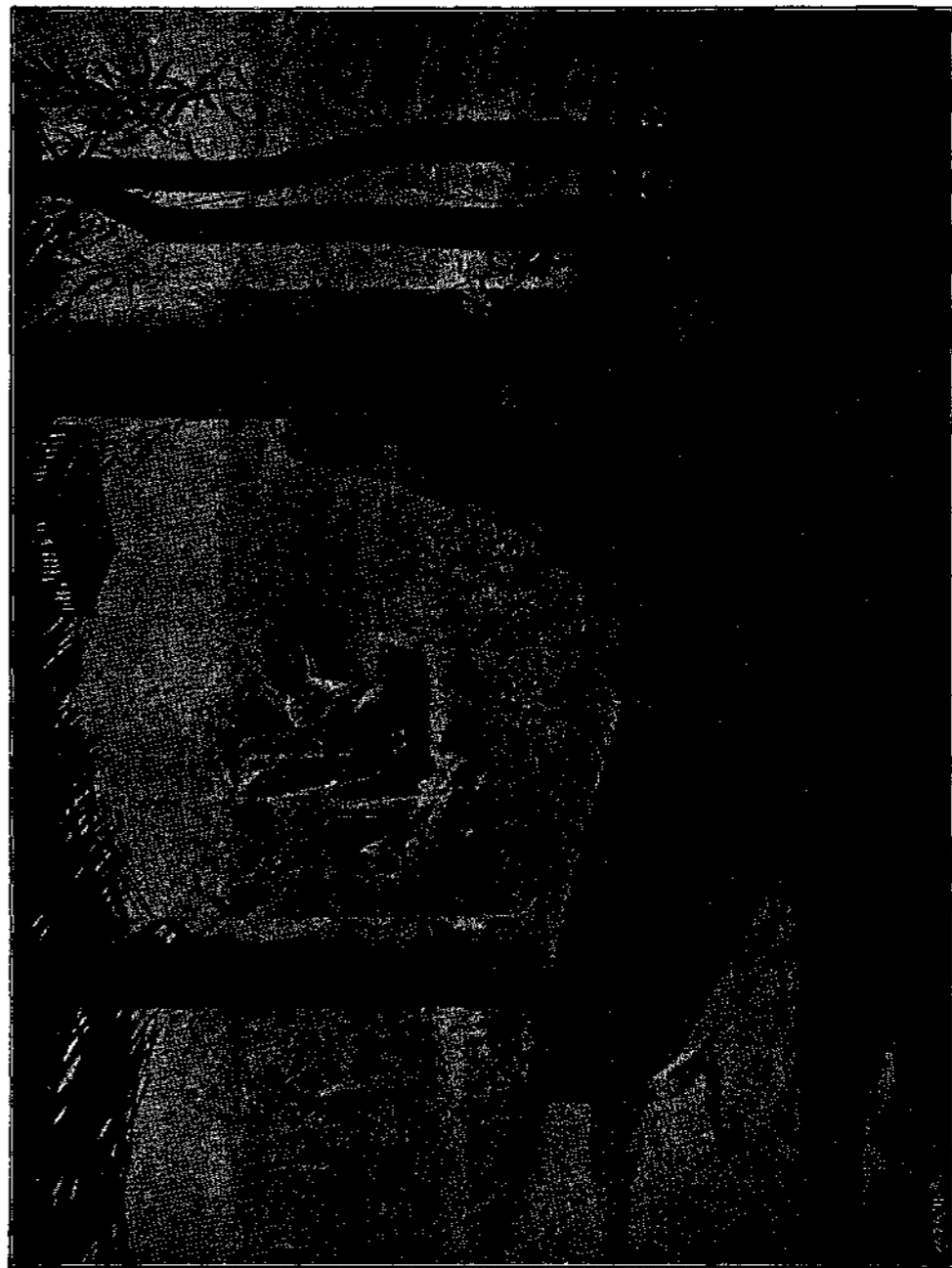
Εἰς ρωμαλέος ἀχθοφόρος, παραδοκῶν νὰ κερδίσῃ τὸν ἄρτον του, ὤρμησε και ἤρπασε μετὰ βιαδιότητος προδιδοῦσας τὴν πτωχίαν του, τὸ δέμα τὸ ὁποῖον ὁ καλλιτέχνης ἐτοποθετεῖ ἐπάνω του, σπεύδων νὰ καταφύγῃ εις τὴν σιγὴν, ἵνα ζῆσῃ τὸ φάσμα του ἐν μέσῳ τῶν ἐργῶν τῆς διανοίας του.

Ὁ ρωμαλέος ἀχθοφόρος ἀρπάσας, ἄκοντος



Δ. Γαλάνη

Φθινόπωρον



Ἡ ἀνάπαυσις τοῦ Παρθένου

E. Paupion

### ΕΤΗΝ ΔΕΣΠΟΙΝΙΑ ΤΟΥΑΑ Ε'

Κώστα Κουβαρά

Δέν σὲ γνωρίζω, κόρη μου,  
Οὔτε ποτὲ στὴν πλάσι  
Ἐξάνοιξα τὸ μάτι σου  
Σ' ἐμένα νὰ γελάσῃ  
Οὔτε ποτὲ ἀφ' τὸ στόμα σου  
Δέν ἀκουσα ἕναν ἦχο,  
Νὰ κλείσω μεσ' στὸ στίχο  
Μιὰν ἀσβεστὴ ζωή.

Μὰ στῆς ψυχῆς τὰ δράματα,  
Στοῦ ἀπαραγοῦ τὰ σκότῃ,  
Εἶδα νὰ λάμπῃ γύρω μου  
Τὴν τρυφερὴ σου νιότη,  
Καὶ σ' ἕνα κόσμο βρέθηκα  
Μὲ λούλουδα καὶ κροῖνα  
Καὶ ἔγυρα ἐμπρός σ' ἐκεῖνα  
Δειλά τὴν κεφαλή.

Καὶ στῆς ψυχῆς μου τὴ χαρὰ  
Εἶπα κρυφὰ στὴ σκέψι,  
Μέσ' ἀπ' αὐτὰ τὰ λούλουδα  
Κάτι γιὰ σὲ νὰ κλέψῃ,  
Γιὰ νὰ προσθέσω ὀλόχαρος,  
Μ' ὅ,τι ἀπὸ σένα ἐπῆρα,  
Στὴν πάλλευκῃ τὴ λύρα  
Τὴν πλειὸ σεμνὴ στροφῆ.

ΣΤΕΦΑΝΟΣ ΜΑΡΤΖΟΚΗΣ

### ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ

Στὴν Δεσποινίδα Ν.

Ἔχεις τὴ Νύχτα στὰ μαλλιά, τὸν Ἥλιο μέσ' στὰ στήθεια,  
ἀπὸ τῆς χάρις ὀμορφίεσ καὶ ροσιμάδεσ πῆρις  
Λίε, κί' εἶσαι κάποια Ρήγισσα, π' ἔχουν τὰ παραμόθια  
ποῦ τὴ κοιμίζουν ἢ Σωθίεσ καὶ τὴ ξυπνοῦν ἢ Μοῖρεσ.

Ἔχεις στὰ μάτια τὴ φωτιὰ τοῦ κερανοῦ ποῦ πῆρει  
ἀπὸ τὰ μαῦρα σύννεφα μ' ὄρη σὴ γῆ μας χάμον,  
ἔχεις τὰ μάτια, ἀγάπη μου, γιὰ πὸ λαμπρὸ καθρέφτη  
ποῦ βλέπω τὴν ἀγάπη σου, μαζὶ μὲ τὴ δικιά μου.

Ἔχεις τὰ χεῖλη γιὰ φωλιὰ τῶν ῥόδων καὶ τῶν κρίνων,  
τὰ μάγουλά σου πάντοτε τᾶχεις τριανταφυλλένια.  
Χαρὰ σ' ἐκείνη τὴ καρδιά, χαρὰ στὸ νεῖδρ ἐκείνον  
ποῦ θὰ γενῆ ἡ σκέψι σου, ὁ στεναγμὸσ σου κί' ἡ ἔννοια!

—Τὸ κῆμα παιχιδιάρικο χαιδεύει τὸ καϊκάκι,  
τ' ἀγέρι τῶρα ὀλόδροσο φουσκώνει τὸ παράκι...  
Ποῦ πᾶσ; Παρέω ὁ ἀνεμὸσ θὰ σχίσῃ τὸ παρὶ  
κί' ἀπ' τὴ ξηρὰ ἡ ἀγάπη μου νεκρὴ θὰ σὲ θρηπῆ.....

—Στὸν ἀνεμὸ συνειθισα, ὅπως καὶ στὴ γαλήνη  
ἔχω φωτιὰ στὰ στήθεια μου ποῦ ἡ τρικυμιὰ δι σθῆναι.  
Χαρμμένη μέσ' στὸ πῆλαγο, ἀκέρη σὴ ξηρὰ,  
τοῦσ ὁδοσ μασ δὲν ἐγράφτηκε τὰ σμίξη ἢ χαρὰ! .....

Ἐν Σμύρνη

ΚΩΣΤΑΣ ΜΙΣΑΗΛΙΔΗΣ

# SENILIA

## Ο ΑΝΤΑΠΟΚΡΙΤΗΣ



ΥΟ φίλοι κάθηνται εις μίαν τράπεζαν και πίνουν τσάι.

Αιφνης ακούεται ταραχή εις τόν δρόμον· στεναγμοί επώδυνοι, ύβρεις βάνασοι, εκρήξεις γέλωτος άπαισίον.

— Κάποιον θά δέρονον, παρειήρησε δ εις εκ των δύο φίλων, προβάλλων εις τὸ παράθυρον.

— Έγκλημαίαν; φωνηῆ; ηρώτησεν δ άλλος. "Οποιος και αν εινε, δεν πρέπει ν' αφήσομε ν' αυτοδικήσουν. Πάμε νά τὸν υπερασπισθοῦμε.

— Μά δεν εινε φωνηῆς.

— Κλέπτης; Τὸ ἴδιο κάνει. "Ας σπεύσωμεν νά τὸν σώσωμεν ἀπὸ τὰς χεῖρας τοῦ δγλου.

— Οὔτε κλέπτης φαίνεται νά εινε.

— Οὔτε κλέπτης; Ταμίς λοιπόν, σιδηροδρομικός υπάλληλος, προμηθευτής τοῦ στρατοῦ, Ρώσος Μαικήνας, δικηγόρος, δημοσιογράφος, ἔθνικος εδεργέτης; "Ο, u και αν εινε, πάμε νά τὸν βοηθήσωμεν...

— Ξέρεις; δέρονον ανταποκριτήν.

— Ανταποκριτήν; "Ε, ἄς πιῶμε πρώτα τὸ τσάι μας...

## ΟΙ ΔΥΟ ΒΑΘΥΠΛΟΥΤΟΙ

"Οταν ἐνώπιόν μου θεοποιῶν τὸν ἑκατομυριοῦχον Ρότσιλδ, δους εκ των ἀπειρων εισοδημάτων του δίδει χιλιάδας δλοκλήρους πρὸς ἀνατροφήν τῶν παιδιῶν, νοσηλείαν ἀσθενούντων, περίθαλψιν γερόντων, τὸν ἐπαινῶ και συγκινούμαι.

# ΜΕΙΔΙΑΜΑΤΑ

Σκέψις συζήτων.

"Αν και τὰ καπέλλα τῶν κυριῶν ἐφέτος συνειθίζονται πολὺ χαμηλά, οἱ λογαριασμοὶ ἐν τούτοις τῆς μόδιστας εἶνε... ὑψωμένοι.

\*

Κάποιος μισογόντης ἔλεγε:

— Αἱ γυναίκες ὁμοιάζουν με τοὺς ἀγεμοδείκτας. Παῶν νά στριφογυρίζουν, ἅμα σκουριάσουν.

\*

"Εν τιμι χορῶ τῆς κ. Π.

— Έχει ὠραίας γραμμάς ἀκόμη αὐτὴ ἡ κυρία, ἔλεγε κάποιος.

— "Ο! ναί, ἀπεκρίθη ἕτερος, ἐπὶ... τοῦ μετώπου.

"Αλλ' ἐν τούτοις δεν δύναμαι νά μὴ ἐνθυμοῦμαι και μίαν πτωχὴν χωρικὴν οἰκογένειαν ἢ ὁποία ἐδέχθη εις τὸν κατεστραμμένον οικονομικῶς οἰκίον της μίαν ὁρφανὴν ἀνεψιάν.

— "Αν πάρωμε μαζί μὲς τὴν Κατερίνα, ἔλεγεν ἡ γραῖα, τὸ τελευταῖον καλὶν θά φάμε γι' αὐτὴ, δεν θάχωμε νά πάρομε ἄλατι ν' ἀλατίζουμε τὸ ψωμί...

— Τὸ τρώμε και ἀνάλατο, γυναίκα, ἀπήνησε ὁ χωρικός.

Διαφέρει πολὺ ὁ Ρότσιλδ ἀπὸ τὸν χωρικόν;

## ΕΥΧΑΡΙΣΤΗΜΕΝΟΣ

Εἰς ἓνα δρόμον τῆς πρωτευούσης τρέχει, σχεδὸς με πηδήματα, ἓνας νεαρός κύριος. Αἱ κινήσεις του εἶνε εὐθυμοὶ και ζωηραὶ· τὰ μάτια του ἀστράπτουν, τὸ πρόσωπόν του καταχαρούμενον ροδίζει... Εἶνε δλος χαρὰ και εὐθυμία.

Τί νά τοῦ συνέβη; Καμμά κληρονομία; Σπύδα εις ἔρωτικὴν συνέντευξιν; "Η ἀπλῶς μόνον ἐγευμαίισε και τὸ αἶσθημα τῆς καλοπεράσεως τὸν ἠλεκτρίζει; Μήπως ἐκρέμασε εις τὸν λαμόν του τὸ ὀκτάγωνον παράσημόν, ὃ βασιλεῦ τῆς Πολωνίας Στατισίας; "Οχι! "Εξέφανε οὐκοφαντίαν κατὰ φίλον, διέδωκεν αὐτὴν ἐπιτηδείως, ἤκουσεν αὐτὴν τὴν ἴδιαν οὐκοφαντίαν ἀπὸ τὸ στόμα ἄλλου φίλου και αὐτὸς ὁ ἴδιος τὴν ἐπίστευσε.

"Ω, τί εὐχαριστημένος, πόσον καλὸς μάλιστα τὴν στιγμήν αὐτὴν εἶνε ὁ γλυκύς, ὁ πλήρης ἐλπίδων νεανίας!

(Κ.)

IBAN ΤΟΥΡΓΕΝΙΕΦ

Ἐκεῖνος και ἐκεῖνη, μεμνηστυμένοι, συνδιαλέγονται περὶ τῶν μελλόντων σχεδιῶν των:

— Θέλω νά φύγωμεν εις ἐξοχὴν, ἀμέσως μετὰ τὸν γάμον μας.

— Καλά, φίλε μου.

— Θέλω νά μὴ ἀρίσκουαι εις χοροὺς και διασκεδάσεις.

"Η περθερά, χαμηλοφῶνως εις τὴν θυγατέρα της:

— Μά δεν σκέπτεσαι ὅτι ὁ μέλλων σύζυγός σου ἔχει

πολλὰς ἀπατησεις;

— Μάτρε ἡσυχος, μητέρα... "Παγορεύει τὰς τελευταίας σου θελήσεις.



# ΚΑΝΕΙΣ ΔΕΝ ΕΧΑΘΗ



Ο 1905 ὑπῆρξε δι' ὄλον τὸν κόσμον ἔτος πένθους ἕνεκα τῆς δύσεως πολλῶν ἀστέρων τῆς τέχνης και τῆς διανοίας. Μεγάλα ὀνόματα, τὸ ἐν κατόπιν τοῦ άλλου, ἐχαράχθησαν ἐπὶ τοῦ μαρμαρίνου των τύμβου και ἐπλασιώθησαν με τὴν πένθιμον ταινίαν, τῆς ὁποίας τὸ ἄκρα ὑπεβάσταζεν εὐλαβῶς ὁ κόσμος ὄλος.

"Ο θάνατος διὰ τὴν μεγαλοφυίαν διέρχεται ἐπὶ τοῦ πλανήτου μας με ἔκτακτον τραῖνον, με φορεῖον βασιλικόν, διὰ νά ἀναλάβῃ ἐκ τῆς γῆς τὰς ὑπερόχους ὑπάρξεις, τὰς ὁποίας με τόσην φειδῶ και ἀραιὰ ἀπέστειλεν ἡ παγκόσμιος δύναμις τῆς Δημιουργίας, ὡς τεμάχια τῆς ὑπάρξεώς της, ὡς δειγματολόγια πρὸς ἀνάμνησιν ὅτι ὑπῆρξε ποτε παράδεισος διὰ τὴν ζωὴν και ζωὴ ὑπερτάτης εὐτυχίας, ἣτις στήριζεται ἐπὶ τῆς χαρᾶς τοῦ ὠραίου και τοῦ ἀληθοῦς.

"Ο "Αλμα Ταδέμα και ὁ "Ιρβιγκ τῆς Ἀγγλίας, ὁ Μέντζελ και ὁ Λίμπερμαν τῆς Γερμανίας, ὁ Μπαρις και ὁ Γκιγιώμ τῆς Γαλλίας, ὁ Ταμάνιο τῆς Ἰταλίας, ὁ Λύτρας και ὁ Ἀποστόλου τῆς Ἑλλάδος (πλὴν τοῦ "Ἰφεν τῆς Νορβηγίας, ὁ ὁποῖος κατ' ἐμπνευσιν τοῦ Ἑλληνικοῦ τύπου ἔπρεπε και αὐτὸς ἐφέτος νά ἀποθάνῃ), ὄλοι οὗτοι ἀνὰ ζεύγη φωτεινά, ἀνῆλθον ἐν τῷ αὐτῷ σχεδόν τοῦ χρόνου διαστήματι τὸ ἔκτακτον τοῦ Χάρου φέρστρον.

"Η ἀνθρωπίνῃ διάνοια, ἡ ὁποία ἀνήσυχος, περιδεῆς και πείσμων παρίσταται τανύουσα ὑπερμέτρως τὰς πτέρυγας της διὰ νά ἐξερευνήσῃ τὸ σκοτεινὸν τοῦ ἀγνώστου χάσμα, τὸ ὁποῖον τόσῳ πλατύτερον διανοίγεται ὅσον φῶς περισσότερον προσάγεται διὰ τῆς ἐπιστήμης, θά καταλογίσῃ μετὰ τῶν προβλημάτων της και τὴν ἀγνωστον αἰτίαν ἢ ὁποία ἔρχεται ἐπιδημικῶς και ταῦτοχρόνως νά συγκλονίσῃ τὴν

πάλλουσαν ζωὴν μιᾶς συγχρόνου μεγαλοφυίας.

Δεν πιστεύω οἱ θάνατοι οὗτοι νά εἶνε ἀπλᾶ συμπτώσεις. Αἱ συμπτώσεις συμβαίνουν εις τὰς κοινὰς και συνήθεις ὑπάρξεις. Κάποια ἔλξις ὑπερκόσμου μεγαλοφυίας ἀνακαλεῖ αὐτοὺς εις τὴν Ἑστίαν ὀπόθεν ἐξαπεστάλησαν εις τὸ Πάνθεόν των, ὅπου συγκεντρώνονται. Κάποιοι ἥλιοι ὑπερκόσμου μακρὰν εις τὰ ἀτελείωτα βάρη τοῦ ἀπείρου ἀναπλάσσονται δαπάναις τῆς ζωῆς μεγαλοφυῶν τῶν πλανητῶν τοῦ κόσμου, ὅπου ὑπάρχει ζωὴ και νοῦς ἐγκατεσπαρμένος κάπως ἀφειδῶς και ὄλοι αὐταὶ αἱ πνευματικαὶ και καλλιτεχνικαὶ φωτοσφῆλαι συμπυκνούνται πρὸς δημιουργίαν κανενὸς μεγάλου πνευματικοῦ ἡλίου.

"Ω, ἀναμφιβόλως! Δεν εἶνε μὴδὲν ὀπισθεν τῆς δύσεως τῆς ζωῆς τῶν μεγαλοφυῶν τοῦ κόσμου, εις μάτην δεν θά σβύνη ἐνὸς καλλιτέχνου ἢ ζωῆ, ὅπως ἡ ἰδικὴ μας. Κάτι ἀθάνατον τοὺς παρακολουθεῖ πέραν τῆς ἀποσυνθέσεως τοῦ τάφου. Κάτι μέγα, κάτι ὑπερόχος φωτεινόν, τὸ ὁποῖον ἐν τῇ ζωῇ των μόνον οὗτοι εἶδον με τὰ μάτια τῆς φαντασίας των και μόνον ἔχνητινα διὰ τῆς τέχνης των ἀφήκαν εις ἡμᾶς, κάτι ἀπείρως μέγα συντελεῖται διὰ τοῦ θανάτου των πέραν ἡμῶν τῶν κοινῶν, πέραν τῆς ἀντιλήψεώς μας.

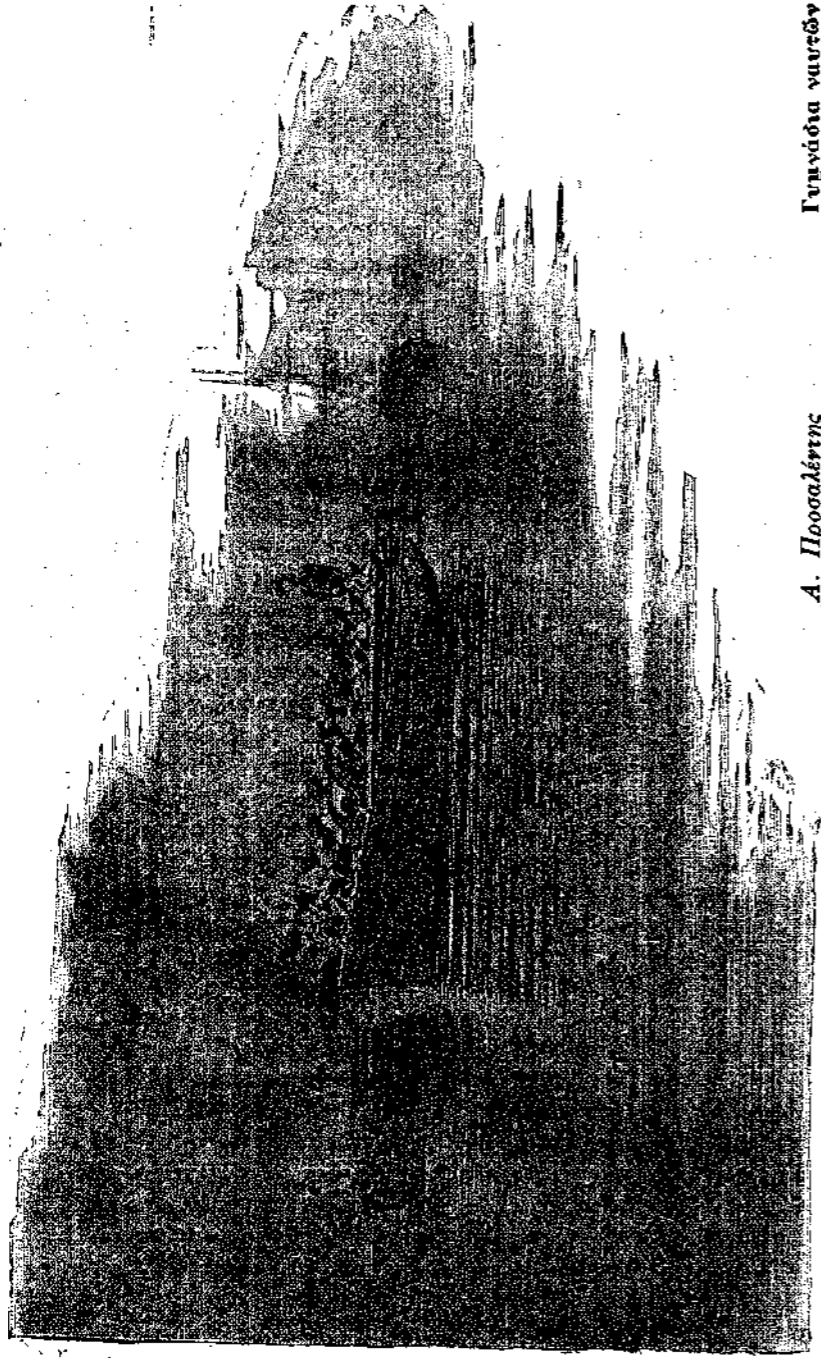
Διότι τίποτε δεν χάνεται εις τὸν κόσμον, οὔτε ὄλη, οὔτε δύναμις. Τὰ πάντα ζοῦν, ταξιδεύουν, διατρέχουν τοὺς πλανήτας, ὄλα πλανῆται, ζητοῦν τοῦ ἀπείρου τὸν χῶρον, τὰ πάντα κερματίζονται, σμικρύνονται ἢ μεγαλύνονται τηροῦντα τὴν αἰωνίαν παντοῦ ἐξίσωσιν. Κανείς ἀπὸ τοὺς μεγάλους νεκροὺς δεν ἐχάθη.

"Αλλὰ Φειδίας, Πραξιτέλης και ὄλη ἡ Ἑλληνικὴ καλλιτεχνικὴ δεικνῶν δεν ἐπνῆλθεν ἀκόμη ὀλοκληρωμένη και πάλιν. Κερμάτια μόνον τῆς μεγαλοφυίας ἐκεῖνης ἐπεσκέσθησαν τὸν κόσμον ἔκτοτε και τὸν ἐπισκέπτονται ὄλονεν.

"Αλλ' ὄμως δεν θά ἐπανέλθῃ ἀρὰ γε ἀκόμη μίαν φορὰν ἀκεραία ἡ Ἑλληνικὴ διάνοια εις τὴν γῆν αὐτὴν, πρὶν εις τὰ σπλάγγνα της σβύσῃ πᾶσα ζωὴ;

I. K. ΒΟΥΛΟΔΗΜΟΣ





Α. Προαλένης

Γυμνάσια νησιών



Φ. Αϊσιτέως

Το παρθένο του παππού

# ΑΙ ΔΥΟ ΕΙΚΟΝΕΣ

ΚΩΜΙΚΟΣ ΜΟΝΟΛΟΓΟΣ



ΑΙ... δηλαδή όχι·  
 εγώ τουλάχιστον,  
 και εγώ, σας λέγω  
 όχι. Και είστε βέ-  
 βαιοι όλοι όσοι εί-  
 σθε εδώ; Καλέ τί  
 λέτε. . Σεις λ. χ.  
 δεσποινίς (δεικνύει  
 άοριστως) δεν συμ-  
 φωνείτε μαζί μου;

Όχι· σεις, (βλέπων άνωτέρω) εις σας κάτι  
 έχω να ειπώ, άλλ' άργότερα... (Προς άλλην  
 αϊφνιδίως άποτεινόμενος) Άνησυχείτε; Όστε  
 την βλέπετε· για παρατηρήσετε καλά! . . .  
 όχι έμένα. Κυττάζετε, κυττάζετε πικρακάω,  
 έλευθέρως. Καλέ, δεξιά πλησίον μου. Ά, εινε  
 έξοχος εικών. Τί κομψότης, αλλά και τί χά-  
 ρις! Σας έμπνέει, σας αιχμαλωτίζει, μ' έν-  
 θουσιάζει. Δεν έχω, κύριοι, δίκαιον; Δεν έχω...  
 μίαν παλέταν διά να την άντιγράψω. Δεν έχω...  
 Ά πολλά πράγματα δεν έχω. Όχι βέβαια  
 μυαλό... Δεν έχω ύπομονήν, άλλ' έχω... δι-  
 καιον.

Ήυρετε, έρχομαι από μίαν Καλλιτεχνικήν  
 έκθεσιν. Πολύ εύμορφα έργα· αλλά μία εικών  
 μου έκαμεν τόσην έντύπωσιν, ώστε... δεν ήμ-  
 πορώ να την περιγράψω... Είναι προσωπογρα-  
 φία δεσποινίδος. Έθάμπωσαν τά μάτια μου  
 από την έκφρασιν των ματιών της. Τί γλύκα,  
 τί... Ήσυχάσατε. Δεν προχωρώ... Άλλά ένψ  
 την έθαύμαζα, αναπολών τó πρωτότυπον, τó  
 όποιον θά ήτο τελειότερον άναμφιδόλως, δίπλα  
 μου έρχεται και σχεδόν με σκουντά μία διοπ-  
 τροφόρος κυρία. Πλησιάζει πάρα πολύ εις τó  
 έργον και έπειτα όπισθοχωρεί χωρίς να ύπολο-  
 γίση ότι ύπήρχε και κάποιος χριστιανός πίσω  
 της. Πίσω μου σ' έχω Σατανά, άνέκραξε. Άφού  
 δέ μ' έπάτησε, γυρίζει να μου ζητήσει και συγ-  
 γνώμην! Οίμοι! Όλα τά φαινόμενα πείθουν ότι  
 πρόκειται περί... δεσποσύνης. Να σας περι-  
 γράψω και την εικόνα αυτήν;

Τά μάτια της, ήφίστρια σβυσμένα πρό μιας  
 είκοσιπενταετίης τουλάχιστον. Μαλλιά εις  
 άραιάν φάλαγγα, λευκότερα και από τά μάρ-  
 μαρα της Πεντέλης. Δόντια... έ τέτοιο πράγμα  
 δεν έχει. Μύτη που ύπενθυμίζει τόν μίτον  
 της Άριάδνης, τόν όποιον πρέπει να έχη μαζί  
 του κανείς διά να ιδή τόν ένα όμον και ν'  
 άνακκλύψη έπειτα τόν άλλον. Η δεξιά πλευρά

άγνοεί ευαγγελικώτατα τί πράττει ή άρι-  
 στερά. Θέλετε ίσως να μάθετε πότε έγεννήθη;  
 (Άναστενάζων) Ά εδώ τά 'μπλέξαμε... Αυτή  
 έγεννήθη πρό του ληξιαρχικού νόμου. Πέρσι  
 ισχυρίζετο ότι έγεννήθη όλίγον πρό της Μετα-  
 πολιτεύσεως, έφέτος ότι μόλις ένθυμείται την  
 έπιστρατεύειν του 1885, αλλά βεβαίως κατά  
 την έπιδρομήν του Δράμαλη αυτή θά ήτο εις  
 τó άνθος της ήλικίας της.

Λοιπόν αυτή ή όποία ήμπορούσε κάλλιστα  
 να εινε ή πενθερά της γιαγιάς μου της μακα-  
 ρίτισσας, αυτό τó κοκκαλιάρικο λαδικό—όσαι  
 έξ ύμών άγουν ήλικίαν άνω των 50 παρακαλώ  
 να κάμνουν πώς δεν μ' άκούουν—αυτό τó θαύμα  
 του 19ου και 20ου αϊώνος, πιστεύετε ότι εις  
 μίαν καλλιτεχνικήν έκθεσιν θά ήτο ή ώραι-  
 ότερα εικών της έκθέσεως, άν ήτο... εικών;  
 Μειδιάτε δεσποινίς; Αυτό εινε εύχάριστον,  
 διότι βλέπω τόσα ώραία μαργαριτάρια... Άλλά  
 μή μου άρνηθήτε ότι δεν έχω δίκαιον, και  
 (βήχει) βήχα. Αυτός ό καιρός έφέτος εινε έλε-  
 ειμός. Τί λέτε σεις, ιατρέ; Διά τόν καιρόν,  
 πάντοτε... Διά τόν βήχα, ξεύρω πώς γιατρικό  
 δεν ύπάρχει. Η άγάτη και ό βήγας δεν  
 κρύβονται, δηλαδή δεν ιατρεύονται. Η νεο-  
 λαία άς με δικαιώση.

Λοιπόν; τί έλεγα; Ά, διά την άρχαιό-  
 τητα, την όποιαν κανείς άρχαιολόγος δεν εύ-  
 ρέθη να κατάσχη. Λοιπόν αυτήν την γυναίκα  
 —ζητώ συγγνώμην από τας κυρίας διότι την  
 όνομάζω «γυναίκα»—ένος καλλιτέχνης θά την  
 έπεθύμει πολύ να την κάμη—όχι βέβαια σύ-  
 ζυγον—μοδέλο. Έκείνο τó παρόραμα της Δη-  
 μιουργίας ήμπορούσε ως προσωπογραφία να  
 δημιουργήση μίαν καλλιτεχνικήν δόξαν. Άλλά  
 τώρα έδημιούργησε μόνον έν... μονόλογον,  
 διά τόν όποιον ό συγγραφεύς θ' άκούση πολ-  
 λές διχμαρτυρίας όλων όσοι δεν έχουν μαλλιά,  
 δόντια, ή έχουν άσχημες μύτες και μεγάλα  
 αυτιά... Άλλά τί βλέπω; Σας βεβαίω, αυτή  
 εινε. Η εικών της καλλιτεχνικής έκθέσεως!  
 Άνέζητεν εδώ εις την ζωντανήν αυτήν έκθεσιν  
 της αιθούσης αυτής, ώραιότερα. Η εικών μου...  
 Άκριβώς... Την βλέπω εδώ κοντά σας και  
 κοντά μου... Άν ποσεζέετε... Ά κυρία και  
 κύριοι, άνευ διακρίσεως... ήλικίας, αναπτύ-  
 ξεως, ώραιότητος, καλοσύνης, έθνικότητος, πε-  
 ριουσίας, θ' αναμνησθή ένός μεγάλου καλλι-  
 τέχνου. Κανείς δεν τόν φθάνει. Αυτός ό καλ-

λιτέχνης, ό άπαράμιλλος, εκθέτει πολύ συχνά  
 έργα του, ζωγραφικά και γλυπτικά. Εκθέτει  
 εις αυτήν την αίθουσαν έν άληθινόν άριστούρ-  
 γημά του, μία ζωγραφία εκ του φυσικού. Γλυ-  
 κυτάτη, μία ένωσις δροσιάς και μύρου. Είνε  
 εδώ, έμπρός σας, με βλέπει και μόνον εγώ  
 δεν την βλέπω... δεν είμαι δά τόσον άνόητος  
 να την βλέπω ένόπιον σας αυτήν την στιγ-

μήν... Μαντεύσατέ την! Έγώ θά σας ειπώ  
 μόνον τόν καλλιτέχνην.

Λέγεται... Ύψιστος.

Και τώρα εύρήτε την να συγχαρήτε τó καλ-  
 λιτέχνημα, άφού σας εινε άδύνατον να συγ-  
 χαρήτε τόν καλλιτέχνην.

ΔΙΚ

# ΑΓΑΛΜΑ ΕΙΣ ΤΟΝ ΠΟΙΗΤΗΝ



Ισορ εν άγαλμα δίκαιον. Άγαλμα εις τόν  
 Άλφρέδον Μυσοί, τόν παθητικώτερον και  
 γλυκύτερον των ποιητών της Νέας Γαλ-  
 λίας, ποιητήν του Έρωτος και ποιητήν  
 ταυτοχρόνως του Άλγους. Άπειροσθη  
 ήδη ή άνίδρυσος άνδριάντος εις τόν περι-  
 παθή ψάλλον, αι έφημερίδες ήνοιξαν έρά-  
 νους, και ό Μυσοί, όπως τόσοι άλλοι εις  
 την Γαλλίαν, χάραγ κατ' έκοχήν των  
 άγαλμάτων, θά έχη προτεχώς την «μαρ-  
 μαρίνην άθανάσιαν» του.

Δεν δύναται κανείς να γνωρίση τόν Μυ-  
 σοί χωρίς να τόν άγαπήση, και όλίγα έργα  
 και όλίγη ποίησις διεγείρουν τόσον άλγεινάς άναμνή-  
 σεις όσον τά ιδικά του.

Ο Μυσοί εινε ό κατ' έκοχήν ποιητής της νεότη-  
 τος. Έξέφρασε θαυμασίως την έμπαθή φλόγα της,  
 την άπερίσκεπτον μίσην της, την ύπερφάνειαν των  
 είκοσι χρυσών έτών της, τας πορευώδεις παραφοράς  
 της, την χάριν της και την κάλλονήν της, τά θελ-  
 τικά της μειδιάματα και άκόμη τας μελαγχολίας της  
 τας άφελείς, τας πάντοτε ειλικρινείς και πάντοτε βε-  
 βαιίας. Ύπήρξε σχεδόν μέχρι τού τέλους της ζωής  
 του εις μετρά και έν παιδίον και εις έρωτευμένος  
 γυναικας, εις τήν ζωήν ύπαρμένην πάντοτε με ρόδα  
 αλλά και πάντοτε με άπογοητεύσεις, και δεν έζητη-  
 σεν από τόν Έρωτα ειμή τó φευγαλίον ιδεώδες του,  
 ένα ιδεώδες τó όποιον σθέννυται και έκταμίζεται μό-  
 λις κατορθώση κανείς να τó θίξη και μόλις δυνηθή  
 κανείς να τó προσεγγίση.

Ο Μυσοί επήρκεν εις διόκτης κόφωρ και πλείων  
 χιμαιρών, αι όποιαι έν τοσούτω έξύψωσαν τó πνεύ-  
 μά του και εις τας όποιας όφείλει τας ώραιότερας  
 ποιητικάς κρυφάς του και τούς ώραιότερους στίχους,  
 τούς όποιους ήσθάνθη και έψαλλε ποτέ ή ανθρωπίνη  
 καρδία, ή κλυδωνίζουμένη αιωνίως υπό των παθών  
 Όλον τó έργον και ή ζωή του Μυσοί δεν εινε ή  
 μία άλγεινή άπόδειξις των άπογοητεύσεων και των  
 πικριών, τας όποιας δύναται ν' άφήση ή ζωή, όταν  
 δεν άπυτι ή κανείς παρ' αυτής ή ήδονάς διαρκεί και  
 σταθεράς· τας όποιας άδυνατεί να δώση και τας όποιας  
 ούδέποτε έδώκεν εις ούδένα, έφ' όσον ύπάρχουν επί  
 της γής πλάσματα ανθρωπίνα, ήτοι πλάσματα προ-  
 ριμμένα αιωνίως ν' άλγοιεν και αιωνίως να πάσχουν.

Και ο Μυσοί άναγνωρίζει την άλήθειαν την πικράν  
 και τρομεράν και ό γλυκός ψάλλον και ό άβρός έρω-  
 τευμένος έκφωνεί εις μίαν στιγμήν πικρίας και εις  
 μίαν στιγμήν ύπεράτου άλγους.

«Εις τó βάθος των ματαίων ήδονών, τας όποιας  
 καλώ εις βοήθειάν μου, δοκιμάζω τόσην ήθελον,  
 ώστε αισθάνομαι τόν έαυτόν μου θνήσκοντα».

Και όμως ό ποιητής έμετε πάντοτε τόσο και πάν-  
 τοτε έρωτευμένος και έθελγετο διαρκώς από τας πλά-  
 νους και κόφους άσταπίας της ζωής και έρρίπτετο  
 αιωνίως μετά μέθης και μετά παραφοράς εις τόν έρω-  
 τα, έρρίπτετο εις τó άλγος και εις τήν άπογοητέυσιν  
 και ήγάλαζε την Μοσάν του τά ψάλλον με όρμήν  
 και με δάκρυα τας άπογοητεύσεις και τας βασάνους  
 της ζωής

Εις τόν άγώνα αυτόν των έλπίδων και των πι-  
 κριών, των χιμαιρών και τού Έρωτος, ό Μυσοί έζη-  
 τήσεν όλον τó είναι. Ύπήρξε μία ταλαιώπως  
 βασανίζουμένη ψυχή, ώραία εις τήν δροσερότητα και  
 εις τήν ειλικρινείαν των πόθων της, ώραιότερα άκόμη  
 και συγκριτικώτερα εις τήν άλήθειαν τού άλγους της.

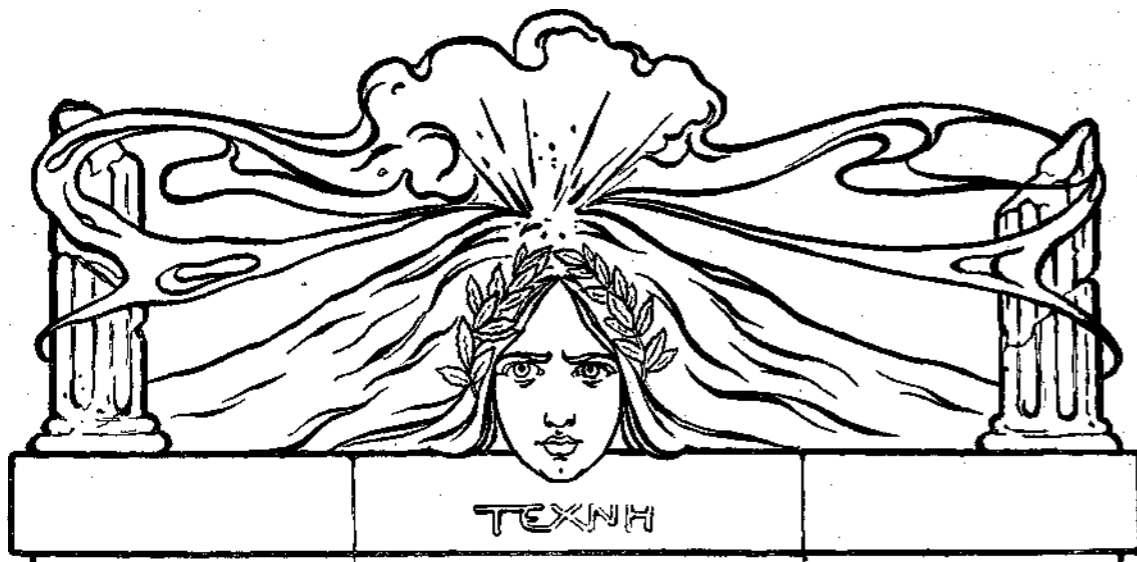
Πότος δεν έζησε τας ώρας αυτές της συγκινήσεως  
 και της ταραχής; Πότος ήδυνήθη ν' άκούση φρικτιώ-  
 σαρ και κλαίουσαν την λύραν τού ποιητού εις τας  
 «Νύκτας» και εις τόν «Ρολλά», χωρίς ν' άναγνω-  
 ρίση εις τήν φωνήν του, τήν φωνήν ένός έμπνευσι-  
 μου άδελφού, έκφράζοντος και διερμηνεύοντος τó αιώ-  
 νιον παράπορον της άλγοσης ανθρωπότητος!

Και ποιος δεν θά τόν ήγάπα επί τέλους τόν ποιη-  
 τήν αυτόν, ποιος δεν θά τόν ήγάπα με όικτον και με  
 συγκίνησιν, με κάποιον άσθημα άδελφικόν, με ένα  
 άσθημα άπροσποίητον και φλογερόν; Ο Μυσοί δεν  
 επήρκε βεβαίως ισχυρά ψυχή, δυναμένη ν' άντιμετω-  
 πίσση μετά θάρρους τας πικρίας και τας άπογοητεύ-  
 σεις της ζωής.

Και ήτο βεβαίως άλγεινόν τó θέαμα τού άβροτέρου  
 και γλυκύτερου των ποιητών προσπαθούντος να κα-  
 τανίκη ένός βασάνου της ψυχής του εις τήν άσέλ-  
 γειαν, εις τó χαρτοπαίγγιον και εις τήν μέθην και  
 ήν άπειρώς πένθιμος και άπειρώς θλιβερά ή εικών  
 ένός Μυσοί άποχρανθέντος, γηρίσαντος πρόωρος, κό-  
 πτορος επί ένός ποτηρίου, ένός τού όποίου έλαμπε  
 τó ποτόν τó ροσηρόν, τó προφρισμένο ν' άποκοιμίσση  
 τόν εγκέφαλόν του. Άλλά ποιος δεν θά ήσθάνετο εις  
 τó θέαμα αυτό μάλλον όικτον παρά ήθελον;

Η άδυναμία τού ανθρωπου εινε εκεί, όλόκληρος  
 παραπλεύρως της ύπεροχής της μεγαλοφύας του και  
 έντος κανείς ένώπιον των δύο τούτων άκρων, των  
 ήνωμένων εις ένα και τόν αυτόν ανθρωπον ότι άν ή  
 σάρξ άποτελείται κάποτε από λίδν και από βόρβορον,  
 αλλά τίποτε δεν ήμποδίζει τήν ψυχήν να διαπύεται  
 από μίαν πνοήν θείαν, μίαν πνοήν ύπέροχον!

Ψ.



## ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΑ ΖΗΤΗΜΑΤΑ\*

Ἡ τέχνη καὶ ὁ λαός.

Ζήτημα ἐθεωρήθη ἐν τοῖς κύκλοις τῶν φιλολογοῦντων, ἀν αἱ καλὰ τέχναι εἶνε ἀναγκαῖαι εἰς τὸν λαόν. Ὁ Πλάτων ἐξεφράσθη ἀρνητικῶς. Ἐκ τῶν νεωτέρων τινὲς ἀπεδέχθησαν ὅτι εἶνε ἀναγκαῖα διὰ τὰς λαϊκὰς τάξεις, ἀλλ' ὑπὸ τινος περιορισμοῦ. Ὁ Τολστόν βροντοφωνεῖ ὅτι ἡ ἀνάγκη τῆς καλλιτεχνικῆς ἀπολαύσεως εἶνε εἰς πάντα ἄνθρωπον ἀδιακρίτως κοινωνικῆς τάξεως, ὠφέλιμος καὶ ἀναγκαῖα. Τὸ ἀγαπᾶν τὴν τέχνην εἶνε ἔμφυτον εἰς τὸν ἄνθρωπον. Περὶ τούτου δὲν ὑπάρχει ἀμφιβολία. Ἄν αἱ καλὰ τέχναι εἶνε ἐπιωφελεῖς δι' ἓνα ἀνεπτυγμένον, εἶναι διπλασίως ὠφέλιμοι δι' ἓνα ἀμαθῆ. Θὰ τὸν ἐξευγενίσῃ, ἐνῶ διὰ τὸν ἀνεπτυγμένον, δηλαδὴ τὸν ἐξευγενισμένον τὴν σωτηρίαν αὐτὴν ἐπίδρασιν θὰ ἔχῃ ἡ τέχνη ἐν ἡσσονί μοίρᾳ. Ἐὰν περιορίσωμεν τὴν τέχνην εἰς ὠρισμένην τάξιν ἀνθρώπων, εἶνε ὡς νὰ θέλωμεν νὰ περιορίσωμεν τὸ φῶς τοῦ ἡλίου.

Ἡ γυνὴ καὶ ἡ τέχνη.

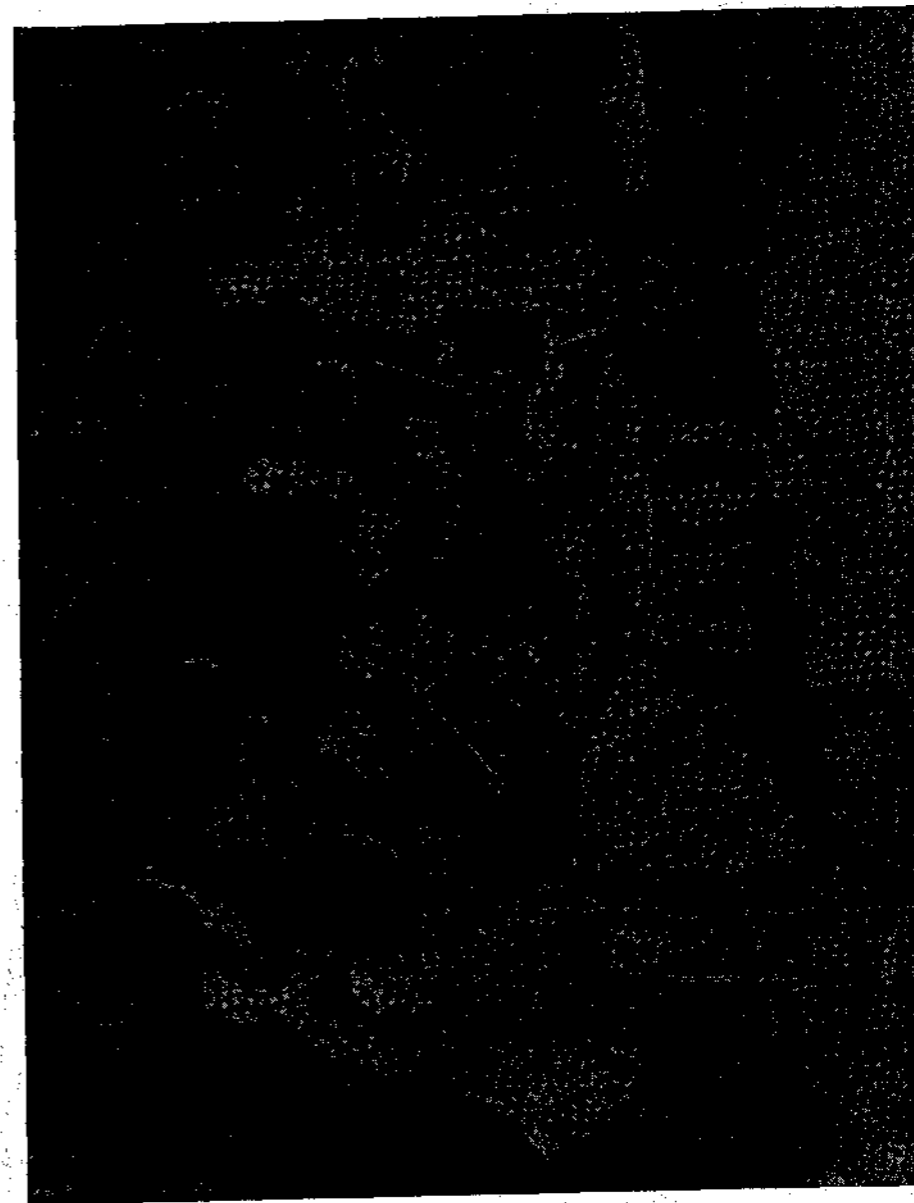
Ἡ γυνὴ εἶνε δεκτικὴ καλλιτεχνικῆς ἀναδείξεως. Διότι καὶ τοῦτο ἠμφισβητήθη καὶ δὲν πρέπει νὰ φανῆ ἄπορον, ἀφοῦ ὑπῆρξε ζήτημα ἐν ἄλλῃ ἐποχῇ ἂν ἡ γυνὴ εἶναι ἄνθρωπος, καὶ συνεζητήθη σοβαρώτατα! Ἡ γυνὴ τὸ θαυμασιώτερον καλλιτέχνημα τῆς δημιουργίας εἶνε πεποικισμένη μετ' ὅσον λεπτὴν ἀντίληψιν καὶ εὐγενῆ αἰσθήματα, ὥστε εἶνε ἀρμολιωτάτη νὰ ὑποβάλλῃ τὸ καλὸν καὶ νὰ δράσῃ ἐν τῷ καλλιτεχνικῷ κόσμῳ. Καὶ ἔδρασε μὲν πάντοτε, ἀλλ' ἀντικειμενικῶς ὡς πρότυπον ἐνέπνευσε καλλιτέχνας. Ἄνευ τῆς γυναικῆς ἡ τέχνη θὰ ἔχανε τὸ θέλητρόν της.

Ἀλλὰ καὶ ὑποκειμενικῶς, δηλ. ὡς καλλιτέχνις αὐτὴ ἡ ἰδίᾳ. Τὸ βέβαιον εἶνε ὅτι σπανίζουν ἐν τῷ παρελθόντι τὰ παραδείγματα ὀνομαστῶν γυναικῶν καλλιτεχνίδων. Ἀλλὰ τοῦτο ἀποδοτέον οὐχὶ εἰς ἰδίαν ἀπὸ φύσεως ἀδεξιότητά τῆς γυναικῆς, ἀλλ' εἰς τὸ κοινωνικὸν καθεστῶς, τὸ ὁποῖον ἐδέσμευσε τὴν γυναῖκα ἐντὸς τῶν πεζοτάτων οἰκιακῶν ἐνασχολήσεων. Ἄλλ' ἤδη ἡ καλλιτεχνία ἔκαμε κατακτήσεις ἐν τῷ γυναικίῳ κόσμῳ. Ἐν Ἑυρώπῃ αἱ καλλιτέχνιδες εἰς ἑκατοντάδας ἀριθμοῦμεναι ἤρχισαν νὰ ἐμβάλλουν εἰς ἀνησυχίαν τοὺς ἄρρενας συναδέλφους των, ἐν Παρισίοις δὲ προσκλήθη ζήτημα σοβαρὸν, ὅπερ ἐπηκολούθησαν διαμαρτυρία, ἀναφοραὶ κ.λ.π.

Περίοδοι τῆς τέχνης.

Ἡ τέχνη ἠκολούθησε διαφορὰς ἐξελίξεις, ἀναλόγως τῶν ἐθνῶν καὶ τῶν ἐποχῶν. Διαίρομεν ταύτην εἰς δύο μεγάλα τμήματα. Α'.) τὴν ἀρχαίαν τέχνην, ἣτις περιλαμβάνει 1) τὴν Αἰγυπτιακὴν τέχνην, 2) τὴν Χαλδαϊκὴν καὶ Ἀσσυριακὴν, 3) τὴν Περσικὴν, 4) τὴν Ἑλληνικὴν καὶ 5) τὴν Ῥωμαϊκὴν, Καὶ Β'.) τὴν νεωτέραν, ἣτοι 1) τὴν Βυζαντιακὴν, 2) τὴν Ἀσιατικὴν, 3) τὴν Γοτθικὴν, 4) τὴν Ἀναγέννησιν καὶ 5) τὴν σύγχρονον. Ἡ δευτέρα αὕτη περίοδος τῆς τέχνης περιλαμβάνει ὑπὸ ἐποψιν ζωγραφικὴν τὸν Χρυσοῦν αἰῶνα τῆς τέχνης. Ἦκασαν ὁ Λεονάρδος δὲ Βίντσι, ὁ Μιχαὴλ Ἄγγελος, ὁ Ραφαήλ, ὁ Γκιστό, ὁ Δονατέλος, ὁ Τιτσιανός, ὁ Βερονέζ, ὁ Κορέγιος. Ἐν τῇ μεταγενεστέρᾳ δ' ἐποχῇ ἀνεφάνη ὁ Βελασκέ, ὁ Μουρίλλος, ὁ Βάν-Δίκ, ὁ Ροῦβενς, ὁ Ρέμβραντ, ὁ Δελακρουά, ὁ Μεσσονιέ κ.λ.π.

\* Τέλος.







© ΑΠΟ ΤΟΝ ΒΙΟΝ ΤΩΝ ΚΑΛΑΙΤΕΧΝΩΝ ©

## Ο ΜΟΖΑΡΤ



ΙΚΟΙ και εξ ετών ο Μόζαρτ ενυμφεύθη την Κωνσταντίναν Βέμπερ. Είς την ηλικίαν αυτήν είνε μικροκαμωμένος και ισχνός με το χρώμα ωχρότατον.

Η κεφαλή μεγάλη και χονδρή, ή ρίς πελωρία, το ζυμμα μέγανον, άλλ' άπλανές το βλέμμα και άρηρημένον. Είνε ήδη πολύ εξηθενημένος. Διά το τίποτε, άρκεί μία παρατεταμένη πλέον του

δέοντος έσπερίς, εργασία όλίγον κοπιωδεστέρα του πρέποντος, μικρά τις συγκινήσεις διά να λιποθυμήσῃ, ή να πέσῃ άσθενής. Και είς τας αίτίας αυτάς τής εξαντλήσεως προστίθεται μία ακόμη φοβερωτέρα, ή πενία. Θραμβευτής όλων των θεάτρων τής Αυστρίας, Γερμανίας, Ιταλίας και Γαλλίας, ο Μόζαρτ κινδυνεύει κυριολεκτικώς να άποθάνῃ τής πείνης παρά το πλευρόν τής άσθενούς συζύγου του.

Είνε ζήτημα των βιογράφων αι παράδοχοι άνωμαλίας. Δέν είνε φυσικόν εν τούτοις να βλέπῃ τις τόν άνδρα, τόν δυνάμενον με το τίποτε να καρδίξῃ άπειρα χρήματα, να λιμώτῃ, κυριολεκτικώς να έπειτῃ.

Από τής επομένης των γάμων των, οι νεόνυμφοι δέν έχουν ούδέ όβολόν και παραθέτοντες γεύμα είς ένα φίλον, τῷ δίδουν χρονον και καφέν τόν όποϊόν ή νεόνυμφος ψήνει είς τήν κρεβατοκάμαράν τής με τήν νυμφικήν τής εσθήτα διότι δέν έχει άλλην να φορέσῃ. Μήνας πινας βραδύτερον ο Μόζαρτ γράφει είς τήν βραώνην του Βάλστεδεν και τήν παρακαλεῖ να τῷ άποστείλῃ όλίγον ζυθον τόν όποϊόν ζητεῖ ή έν ενδιαφερούση καταστάσει εύρισχομένη σύζυγός του διότι αυτές δέν έχει ούδέ όβολόν να αγοράσῃ.

Τρία τέκνα γεννώνται, το έν κατόπιν του άλλου, εξ ών τα δύο επίοιν. Ο Μόζαρτ κιτανοήσας ότι άφήκεν αυτόν, αγωνίζεται, δίδει συναυλίας, μαθήματα συνθέτει, άποτείνεται παντού, κρούει πάσας τας θύρας, άλλ' ή πενία γίνεται τολμηρότερα. Αργότερον δεαν με τήν επιτυχίαν του «Μαγνημένου Αύλου» ή τύχη στρέφεται ύπερ αυτου είνε πολύ

αργά· πλην... ο δυστυχής ύπέστη τόσα, ήγωνίσθη τόσον πολύ, ώστε μία τυχαία περίστασις τόν φέρει είς τήν παραφροσύνην. Ο Μόζαρτ διέρχεται τούς τελευταίους μήνας τής ζωής με τας όπτασίας ένός παράφρονος. Το γεγονός πολλάκις εξιστορήθη, άλλά ένδιαφέρει ή γενομένη σήμερα διάγνωσις αυτου. Μίαν ήμέραν του Ιουλίου 1791 ο έπιστάτης του κόμητος Βάσεγκ ήλθεν είς τόν Μόζαρτ και παρήγγειλεν έν «Requien». Ο άνθρωπος εκείνος μαυροενδυμένος, όλιγόλογος, ήρηθή να είπῃ ποιος τόν απέστειλε, και ο συνθέτης, με τήν υγιείαν ύπεσκαμμένην, νευρικός, έφαντάσθη ότι ο άπαίσιος εκείνος επισκέπητης τῷ παράγγειλε τήν ίδίαν επικήδειον ώδήν.

Εφ' όσον προχωρεῖ ή εργασία, ή ιδέα αυτη χαράσσεται βαθύτερον είς τήν διάνοιαν αυτου τήν τεταραγμένην. Ο Μόζαρτ λιποθυμεί κάθε φοράν που βλέπει τόν μελανεϊμονα άγνωστον.

Εύρίσκειται διαρκώς ενώπιόν μου. Ελεγεν ο Μόζαρτ, με πείζει, με παρακαλεῖ διαρκώς. Άλλοίμονον, δέν είνε δυνατόν ν' άλλαχθῇ το πεπρωμένον μου. Πρέπει να περατώσω τήν νεκρώσιμόν μου ώδήν και δέν θέλω ν' αφήσω άτελείωτον τήν σύνθεσίν μου».

Η σύζυγός του τόν περιποιείται και κρύπτει τήν σύνθεσιν είς το βήθος έρμαριου. Άλλά τόν Νοέμβριον το κακόν αυξάνει. Είνε τόση ή αδυναμία του, ώστε ο Μόζαρτ λιποθυμεί πλειστάκις τής ήμέρας. Αί χείρες και οι πόδες είνε πρισμένοι. ή ισχνότης είνε τρομακτική, ή αγωνία άρχεται, άλλ' έν τούτοις ο Μόζαρτ τελειώνει τήν ώδήν. Τήν 4 Δεκεμβρίου ο ιατρός διατάσσει κομπρέσας ψυχρού ύδατος, άλλ' αυται βυθίζουν τόν μουσουργόν είς τελείαν άρασίαν. Τήν πέμπτην πρωινήν ώραν τής 5ης Δεκεμβριου τα πάντα είχαν τελειώσει και τήν επομένην, ύπό φοβερών γιονοθύελλαν, ο Μόζαρτ επί τής νεκροφόρου των πενήτων, οδηγείται είς τόν κοινόν τάφον του κοιμητηριου του Σαιν-Μάρ.

Ο ιατρός Μπαρό συμπεραίνει, ότι ή υπερβολική εργασία, ή υπερκόπωση, εξακολουθητικαί κοπώσεις, και φοβερά πενία, ύποσκάπτουν τήν υγιείαν του Μόζαρτ, είς τρόπον ώστε κατά τήν τριακονταετή ηλικίαν όλη ή ζωτική δύναμις εξητλήθη... Ένεκα αυτών ο Μόζαρτ προσβάλλεται ύπό νευρίτιδος και άποθνήσκει εκ λευκωματουρίας, ένῶ τόν έθεράπευον οι ιατροί τής εποχής εκείνης δι' έγκυσταλικόν πυρετόν.

© © © © ©

## ΝΕΑ ΠΟΙΗΜΑΤΑ

Όταν κατά πρώτη φορά ένώρισα τόν κ. Δημακόπουλον, δέν ήξευρα πως γράφει ποιήματα, ήξευρα μόνο ότι του άρέσει πολύ ή ανάγνωσις ποιημάτων και όχι άλλο. Έγνωρίσθηκα μαζί του και ή φίλις μας αυτη ύπήρξεν από μέρος μου μία μελέτη του ανθρώπου, τής όποιος αποτελέσματα, είς τήν εκφυλον αυτην εποχή, ήσαν πολύ παρήγορα. Τήν έμελέτησα μ' όλη μου τή σκέψι και μ' όλη μου τήν συνείδησι, και ήυρα μίαν ίσορροπία σ' όλες του τας διανοητικές δυνάμεις, μίαν άρμονία, μία γαλήνη, μίαν άγάπη κοσμοπολιτική.

Τήν στιγμήν τής μελέτης μου έβλεπα κάτι τι το αληθινό, το σεμνό, έβλεπε τήν ιδέα και το αισθημα να διασταυρώνονται, να ένώνονται, και μέσα από όλα αυτά, ένόμιζα ότι άκουα τήν άρμονία μιας θλιψως, τήν εξιδανικευσιν ένός πόνου, τήν πνοήν μιας βαθειάς σκέψεως, που γυρεύει να βρῃ κάτι ανώτερο τής ζωής, και τέλος το αισθημα το όποϊόν έχουν διαπλάσει όχι τόσον οι δικοί του πόνοι, όσον οι των άλλων.

Όλα αυτά για με ήσαν τόσα ωραιότατα ποιήματα, τόσο ζωντανά και αληθινά, που ένόμιζε κανεις πως ο νεός αυτός εξήτησε με τήν πράξι τήν εφαρμογή τής ποιήσεως στη ζωή και όχι με το λόγο.

Ηθέλησα να παραβιάσω τήν μετριοφροσύνη του και κατώρθωσα ν' άκούσω πως γράφει ποιήματα.

Τα ποιήματά του ήσαν όμοια μ' εκείνα τα όποια

έφαντάσθηκα, με στίχους γεμάτους άρμονία, με μορφή που πλησιάζει τήν τελειότητα. μ' όλα εκείνα τα δώρα, τα όποια ή φύσις δίνει και ή γνώσις, ή συνείδησις ή άγάπη προς τα γράμματα τελειοποιεί.

Αν και είνε πολύ νεαρός, ή ανάπτυξις του είνε πολύ πρόωρος, ή γνώσις του κόσμου, τής καρδίας και προς πάντων τής γυναικός είνε πολύ βαθειά. Είνε αλόγιστος στη γυναίκα, τήν όποιαν όνειρεύεται και πλάττει με τήν φαντασία του, άλλά πόσες φορές ελύγισε εμπρός τής τή ψυχή, πόσες φορές τήν κατηράσθη με το στόμα και τήν εύλόγησε με το νοῦ, πόσες φορές τήν άπόφυγε για να τήν ζητήσῃ με τα άσβεστα μάτια τής ψυχής.

Στο πρόσωπό του το τόσο νεαρό, βλέπεις μίαν άντίθεσι, βλέπεις να πλαναται ή σκέψις τής ώριμού ηλικίας, με τήν άρμονία εκείνη που διακρίνει κανεις σε μία νεαρή ώμορφία, ή όποια έχει καταλέυκα τα μαλλιά.

Τρία μόνο ποιήματα του Δημακόπουλου παρουσιάζω μ' όλη τή συγκέντρωσι τής σκέψεώς μου και μ' όλη τήν άμετρον άγάπη μου στα γράμματα τής πατρίδος μου. Είνε αληθινά ποιήματα και ως τέτοια τα παρουσιάζω. Δέν έσυνείθισα να κολακεύω, άλλά μόνο ξέρω να άγαπῶ και να εκτιμῶ, τι αξίζει και να ένθαρρύνω εκείνους που έχουν το δικαίωμα τής ένθαρρύνσεως.

Στέφ. Μαρτζώκης

## ΣΕ ΜΙΑ ΑΜΑΡΤΩΛΗ

Στην άγκαλιά μου γύρε τη θλιμμένη  
Στερνή φορά, δυστυχισμένο πλάσμα.  
Μη γέρνης το κεφάλι ντροπιασμένη,  
Κι' άκουσ' αυτό το πόθον μου το άσμα.

Με δάκρυα θερμά τήν άμαρτία  
που κλεις με τόσο πόνο στη ψυχή σου,  
Σβῶσε με μιας, και μέσ' στη δυστυχία  
Ζήσε άγνά τη πρισκαιρη ζωή σου.

Κ' εως για σε μετ' ήμερα θ' ανατείλῃ  
Γεμάτη από χαρά, νάρθῃς μπροστά μου  
Μ' ένα άψω χαμόγελο' στα χείλη.

Μα γω ο φτωχός που άθελα σορτρίβω  
Τα ιδανικά που κλειω μέσ' τη καρδιά μου,  
Απ' τη ντροπή το πρόσωπο θα κρύβω.

## SONETTO

Καθάριο φως ο ήλιος μῆς σκορπίζει  
Κ' αστράφτει ο οφρανός, ή γῆ, το κῆμα  
Ο κάμπος δλοπράσινος άνθίζει,  
Κρίνονε θωρεῖ άκόμα και στο μῆμα.

Μεσ' το ποτῆρι το κρασί άφρίζει,  
Γεμάτ' από καρπό γέρνει το κλήμα,  
Παντοῦ χαρά το μάτι αντικρίζει  
Κι' δλο τραγούδια άκούς σε κάθε βῆμα.

Έρωτικά το βλέμμα τῶρα σμίγει,  
Χρυσῆς σκορπῶ άχτίδις κ' δλο αστράφτει  
Και χίλιους κόσμους ήδωτης ζαοίγει

Και μέσ' το κοιμητήρι όποιος πάει,  
Θ' άκοσῃ μ' άπορία το νεκροθάφει  
Αμύριμα κι' αυτός να τραγουδάει...

## ΔΗΜΙΟΥΡΓΙΑ

Στο άπειρο χάος προή δέν γροικουδσε  
Τῆ πλάσι οἶν κλειουδσε είς τη φαντασία,  
Ος που' στο καθῆρα ζωῆ ένυουδσε  
Και γύρω σου εφῆγαν γεμάτ' εύμορφιά.

Στ' άστέργια σκορποδσαν τη λάμψη τη πρώτη,  
Ροφοδσαν τα κῆρα τη πρώτη δροσιά,  
Κι' άμύριτοι ήλιοι' στα άφθαστα σκότη  
Σκορποδσαν τοῦ τοῦ σου με' άχτίδα γλυκειά

Τ' δλόδροσο κῆμα ελευθερο τῶρα  
Τῆς γῆς εφιλουδσε τη νεόπλαστη άχτή,  
Τα δέντρα έχαρίζατ τα πρώτα τους δῶρα  
Και κεί γύρω επέτα δειλά το πουλί.

Στο πέλαος, στα δάση, στ' άπέραντα δρη  
Έπρόβαινατ χίλις καινούργιες ζωές,  
Το θεῖο σου μάτι άχῆρατ' έθῶρει  
Έμπρός σου να βέχουν τα νέφ' άστραπές.

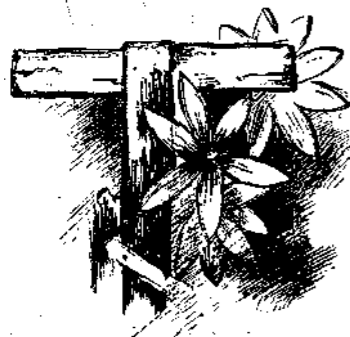
Και δεαν τήν δστερη έτέλειωσε μερα  
"Ο,ε' είχε ο άπέραντος τοῦς σου σκεφθῆ,  
Έγύρισε κ' είδες έτοιμη τη οφαῖρα  
Που ζῶμε με πόνο έμεεις οι θνητοί.

Και κλειδῶνας τα μάτια σε σκέψις μεγάλη  
Ένα δραμα είδες θλιμμένο φρικτό,  
Και οἶν από αιώνια να θῆγαιες πάλη,  
Έξόπνησε μ' ένα πικρό στεναγμό.

Δ. Σ. ΔΗΜΑΚΟΠΟΥΛΟΣ



## ΤΑ ΓΙΟΥΛΙΑ



ΑΡΑ με την έρση και τα ρίγη του χειμῶνος, που τα δένδρα γυμνά ἀπλώνουν τους σκελετούς των κλαδιῶν τους, και τα φύλλα πῖπτουν ἕνα—ἕνα, ὡς ἀν τραυματισμένες πεταλούδες, εἰς τὴν μανίαν τοῦ

ἀνέμου, τώρα που δίχως ζῶν εἶναι ἡ φύσις και ὅλα φαίνονται βυθισμένα εἰς μαρasmus θανάτου, τὴν ἐποχὴν αὐτὴν, τὴν ξηρὰν και ἀχαριν, μονάχα τὰ τρυφερά, τ' ἀπαλώτατα και εὐώδη γιούλια σκορπίζουν κάποιο θέλητρον και κάποια μαγεῖαν τριγύρω μας.

Τ' ἀγαπῶ ἰδιαίτερος και ἀπὸ τὰ περιπαθῆ χρυσάνθεμα τῶν ἀγρῶν, και ἀπὸ τοὺς δειλοὺς μενεξέδες π' ἀρωματίζουν τώρα τὸν ἀέρα με τὸ μεθυστικὸ μούχοδόλημά τους, και ἀπὸ τὴν κατάλευκην ἑμορφίαν τῶν γασσεμιῶν ἀκόμη, τῶν ὁποίων τὰ μῦρα παραβάλλει ὁ Αἰναιὸς πρὸς τὴν ἀμβροσίαν τῶν θεῶν.

Τὰ προτιμῶ τὰ γιούλια μεταξὺ ὄλων τῶν ἀνθέων, τὰ λατρεύω ἐξαιρετικῶς, τὰ θαυμάζω, ἐὰν θέλετε, γιατί ἔχουν κάτι τι τ' ἀγνόν, τὸ αἰθέριον, τὸ ἀφελές, τὸ ἀπειρώς ἀφελές μέσα εἰς τὸ βασιλεῖον τῶν λουλουδιῶν. Φυτρώνουν σχεδὸν μόνα των, γύρω εἰς τὰ λευκά σπιτάκια τῶν χωρικῶν, φίλοι των ἀγαπημένοι, δίπλα εἰς τὴν καλύβην τοῦ πτωχοῦ βοσκού.

Ὁρθοῦν τὰ λιγυρά τους στελέχη και κατοπτρίζουν στὰ ἴσχυα κρούα νερά τὰ καμαρωτῶν κάλλη, δὴν τις νεράιδες τοῦ παραμυθιοῦ,

### ΑΛΗΘΕΙΑΙ

Ἡ δυστυχία αἰξάνει τὴν ἀγαθότητα τῶν ἀγαθῶν και τὴν κακίαν τῶν κακῶν. *Ὀβγκῶ*

Τίποτε κινδυνωδέστερον ἀπὸ τοῦ νὰ σὺλάβῃς μια κενὴ κεφαλὴ ἡσχέδια μεγάλα. *Ταίρ*

Οἱ φίλοι τῆς ἀταξίας ὁμοιάζουν πολὺ πρὸς τοὺς καταθρέκτας τῶν δημοσίων ὁδῶν, οἵτινες δύνανται νὰ δημιουργήσωσι βόρβορον, δταν ὑπάρχῃ ἕλιος, δὲν δύνανται ὅμως νὰ δημιουργήσωσιν ἕλιον, δταν ὑπάρχη βόρβορος. *Δουμῆς*

Ἡ θρησκεία δὲν στέκει μόνον εἰς τὰ δόγματα· ὁ στερεώτερος αὐτῆς θεμέλιος εἶναι ἡ πρὸς ἀλλήλους ἀγάπη, ἢ εἰς τοὺς αὐτοὺς νόμους χωρὶς προνομία κοινὴ ὑποταγῆ. *Κοραῖς*

Στὸν *Λάβριν*

ἐνῶ τὰ μικροσκοπικά τους φυλλάκια σαλεύουν εἰς τὸ ελαφρότατο τῆς αἴρας ἀγγίγμα, κι' δταν γέρνουν γλυκὰ και ζυγῶνουν τὰ λεπτότατα σώματά των, λές κι' ἀγροικῶς τότε τὰ κρυφοφιλήματα, τὰ ἀθῶα μυστικά τους, ἀνοίγουν τις καρδοῦλες των, γεμάτες ἀπὸ τὸ ἄρωμα τῆς ἀγάπης, και σμίγουν λιγωμένα σ' εὐωδιαστὰ φίλια...

Ἄμα χρυσοροδίσει ἡ αὐγὴ, προβάλλουν δειλά—δειλά τ' ἄσπιλα, τ' ἀνέγγιχτα πέταλά τους νὰ ρουφήξουν στὴν χιονάτην ἀγκαλιά τους τὸ πρῶτον φῶς τοῦ ἡλίου, που τὰ φωτολοῦζει ψηλά, και νοιώθει χωρὶς νὰ θέλῃς τότε, ἕνα σκίρτημα χαρᾶς, κάποιο φούντωμα καλωσύνης που ἀφίνει δὴν γλυκὸ καταστάλαγμα τὴν γαλήνην εἰς τὴν ψυχὴν σου....

Και δταν πάλιν τ' ἀσημένιο φῶς τοῦ φεγγαριοῦ σιγοβγαίνει ἀπ' τὸ βουνό, μιὰ ἀχνάδα πάλλευκν, τρεμουλιαστὴ χύνεται δὴν ὀλοφώτειν αἴγλη ἐπάνω τους, και τ' ἀπαλά χαιδέματα τοῦ ἀγεριοῦ αἰσθάνεσαι τώρα βαρεῖα κάπως, γαργαλιστικά, πνιγμένα ἀπὸ τὴν δυνατὴν μυρουδιά των. Σε μεθοῦν, σὲ ναρκώνουν σὲ γλυκοκοιμίζου....

Και περνοῦν ἀθόρυθα εἰς τὴν ζῶν τους τὴν παρθενικὴν, τὴν γεμάτην ἀπὸ τὴν ποῖνδιν τῆς μοναξιάς και τὴν γοντεῖαν τῶν ἐξωτικῶν νυκτῶν. Μακρὰ ἀπὸ κάθε βέβηλη ματιὰ ἀνθρώπου, πέραν εἰς τὴν ἐξοχὴν με τοὺς πράσινους λόφους, τοὺς κίτρινους κάμπους, ψάλλουν τὴν νοσταλγίαν κάποιου χαμένου ὄνειρου, τὴν ἐξαρσὴν ψυχῆς εἰς ἄλλην σφαῖραν, και μέσα ἀπὸ τὰ πέταλά των, θαρρεῖς πῶς βγαίνει ἀργὰ—ἀργὰ μιὰ πνοή. ὡς ἕνας ὕμνος ἀνερχόμενος πρὸς τὸν Πλάστον, μιὰ φωνὴ παρήγορος πρὸς τὴν ζῶν που βεγγᾶ κάτω εἰς τὴν πόλιν!....

ΤΑΚΗΣ ΚΟΝΟΡΘΟΣ

Ἐὰν θέλῃς νὰ λυπηθῇς τὸν μισοῦντά σε, μὴ τὸν ὑβρίζῃς ἀλλὰ σὺ αὐτὸς ἔσο σῶφρων, φιλάληθης, φιλάνθρωπος, δίκαιος. *Πλουτάρχος*

Ἐνὸσφ ἡ γυνὴ τίκτει τὸν ἄνδρα, θὰ ὑπάρχη πάντοτε ἐλλειπές τι ἐν αὐτῷ. *Φερίε.*

Ἵπάρχουν τριῶν εἰδῶν φίλοι. Οἱ φίλοι που μᾶς ἀγαποῦν· οἱ φίλοι που ἀδιαφοροῦν δι' ἡμῖς· οἱ φίλοι που μᾶς μισοῦν.

Ὁσφ ὁ κόσμος καθίσταται ψυχρότερος και αἰ συνθῆκαι τῆς ζωῆς καταλιπτικώτεροι, ἐπὶ τοσοῦτον ἡ ἀνάγκη τῆς σατύρας ἐν τῷ τύπῳ και τῶν κωμωδιῶν ἐν τῷ θεάτρῳ καθίσταται ἀπαραίτητος.

Εἰς τὸν φίλον σου εἰπέ ἕνα ψεῦμα, και ἂν τὸ κρατήσῃ μυστικόν, εἰπέ του τὴν ἀλήθειαν.

## ΣΤΙΧΟΙ



ΜΕΣΑ 'ς τὰ βάθη τῆς καρδιᾶς σου  
Τοῦ πάθους τὴ λαχτάρα νοιώθω,  
'Αλλὰ πλαῦται 'ς τὴ ματιὰ σου  
Κάποια ψυχρότης, δίχως πόθο...

Τίτοις ὁ κόσμος. Σε μιὰ σκέπη  
'Η γῆ τὸ βίὸ της κρῖνει ἡ μάθη  
Χαρά σ' ἐκείνοτε ὅπου βλέπει:  
Τοὺς θησαυροὺς της ἔδωκε θαθρη!

Α.Α. ΠΕΡΑΙΚΙΑΗΣ

ΑΓΑΠΗ γλυκοστάζοντας ὁ ἥλιος γέρνει ἀγάλη  
γιὰ τὸ κρεβάτι τῆς νυχτός, πεθαίνουν οἱ φωνές  
και σιγοκλειοῦν τὰ λουλουδά τὰ πέταλά τους πάλι  
δὴν χέρια ποῦ ἐρωθήκανε σὲ προσευχῆς στιγμῆς.

'Απ' τοῦ καλοῦ της τὴν θερμὴ ἀγκάλη ἀχνοκοιτᾶει  
τὰ ματωμένα σβήνερα μιὰ κόρη ἀχροχλωμή,  
λέε κάτω ποῦ σθονότανε στὰ στήθη της θρηναί  
ἀπόκρηφα στὴν ἀγία κι' ἀτάραχη αἰγῆ.

... Φιλῶ ὁ ἥλιος τίς κορπῆς ἀπ' ἄντικρον γλιστρήσαν  
και σβῆσαν ἔλες οἱ σκιές θλιμμένες μακρὰ,  
μαζὶ τους γενεῖ κι' ἡ ψυχὴ τῆς κόρης δὴν ἐγγίσαν  
στὰ χεῖλη της τὰ χεῖλη του· λέε κι' ἦτανε σκία.

Γ. ΜΑΡΚΙΑΗΣ

## ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ ἘΝὸς Ἡμῆρος.

ΤΟ 1905

Ἡ νεκρολογία τοῦ ἐν χορδαῖς και ὄργανοις ὄσοντος ἔτους ὑποχρεοῖ τὸν χρονολόγον, ἐλλείψει γενναίας παραγωγῆς, νὰ ἀρχίσῃ ἀπὸ τοὺς σταυροὺς τοῦ νεκροταφείου. Ἡ τέχνη, ἡ παγκόσμιος, ἐὰν ἀπέκτινε νέους ἱκανοὺς ἐργάτας δὲν δύναται εἰς δωδεκά μῆνας νὰ τοὺς παρουσιάσῃ ὡς δημιουργήματα τῆς συντόμου χρονικῆς ταύτης περιόδου.



Εἶναι μιὰ λανθάνουσα ἐργασία δεκαετηρίδων ἢ ἀνάδειξις ἑνὸς ἰδιοψυχοῦς καλλιτέχνου. Ἄλλ' ὁ

θάνατος, ἐξ ἐναντίας, ἀκαριαίως δημιουργεῖ τὸ κενὸν και δίδει ἐν συνδῶφ διὰ μιᾶς τὸν χαρακτηρισμὸν τῆς ἀπωλείας.

Κατὰ τὸ λῆξαν ἔτος ἡ Γερμανία ἔλασε τὸν ἰδιότυπον Μέντζελ, τὸν γηραιὸν Achenbach και τὸν impressionist Λιμπερμαν. Ἡ Γαλλία τὸν Μπουγκερό, τὸν Έννερ, τὸν Βιλέμε, τοὺς γλύπτας Μπαρριᾶς, Γκιγιώμ, Κορδιέ και τὸν χαράκτην Δουμποῦ. Τὸ Βέλγιον τὸν γλύπττην Μενιέ και τὸν ζωγράφον Verheyden. Ἡ Αὐστρία τὸν ζωγράφον Γκαϊττσερ. Ἡ Ἑλλάς ἔχει τὸσον ὀλίγους καλλιτέχνους, ὡστε εὐτυχῶς ὁ θάνατος νὰ μὴ εὐρίσκη κατ' ἔτος κληρωτοῦς. Ἐν τούτοις ἀπώλεσεν ἕνα ἱκανὸν ἀγιογράφον, τὸν Χατζηγιαννόπουλον.

Καλλιτεχνικαὶ ἐκθέσεις Ἑλληνικαὶ ἐγένοντο δύο. Ἡ τοῦ «Παρνασσῶ» μὴ σημειώσασα ἐφέ-



## ΠΙΝΑΚΟΘΗΚΗ

αναγόμενα εις τὸν χρυσοῦν αἰῶνα τῆς ἱστορίας τῶν Καλῶν Τεχνῶν. Τὸ σπουδαιότερον ὅμως καὶ λίαν ἐνδιαφέρον διὰ τὴν ἑλληνικὴν ἀρχαιολογίαν εἶνε ἡ ἀνευρεθεῖσα κεφαλὴ τῆς Ἀφροδίτης, ἥτις εἶνε πανόμοιος μετὰ τὴν τοῦ Μουσείου τῆς Εὐαγγελικῆς σχολῆς ἥτις εἶνε καὶ ἡ μόνη ἀληθῆς ἀπεικόνισις τῆς ἀναδυομένης Ἀφροδίτης τῶν Ὀμηρικῶν χρόνων.

— Ἐπίσης ἀγγέλλεται ἐκ Παλαιστίνης ὅτι ἀνεκαλύφθησαν ἐντὸς ἀρχαίου βωμοῦ πέντε σαρκοφάγοι ἀπὸ τοῦ τραχήλου τῶν ὁποίων ἦτο ἀνηρτημένος μέγας ἀριθμὸς ἀρχαίων νομισμάτων, ὧν ἡ ἀρχαιολογικὴ ἀξία θεωρεῖται ἀνεκτίμητος ὑπὸ τῶν ἐξετασάντων αὐτὰ ἀρχαιολόγων. Αἱ σαρκοφάγοι ἀνευρέθησαν ἐντὸς τοῦ ναοῦ ὀρθαί πρὸ αὐτῶν δὲ προὔκειτο παμμεγέθης Γράπεζα κατεσκευασμένη ἐκ χαλκοῦ, ἐξαιτίας δὲ τέχνης.

Τὰ εὐρήματα ταῦτα κατὰ τὴν γνώμην τῶν ἀρχαιολόγων ἀνάγονται εἰς τὴν ἐποχὴν τῶν ἀρχαίων Φοινίκων.

Κατὰ τὴν γνώμην τῶν ἐξετασάντων μερικὰ ἐξ αὐτῶν ἢ ἀνευρέσεις τῶν πολὺ θέλει μετατατρέψαι τὰς κρατούσας ἰδέας τῶν ἀρχαιολόγων.

— Εἰς τὴν Ἡράκλειαν τῆς Ἰταλίας γενομένων ἄρτι ἀνασκαφῶν, ἀνευρέθησαν πολλοὶ πάπυροι καὶ ἀγάλματα. Οἱ πάπυροι εἶνε γεγραμμένοι Ἑλληνιστί, τὰ δὲ ἀγάλματα εἶνε τῶν ἀρχαίων Ἑλληνικῶν θεῶν τὰ ἀνευρεθέντα θὰ κατατεθῶσιν εἰς τὸ ἐν Νεαπόλεϊ ἀρχαιολογικὸν μουσεῖον.

— Ἐνεργηθεῖσιν ἀνασκαφαὶ ὑπὸ τοῦ ἐπιμηλητοῦ τῶν ἀρχαιοτήτων κ. Κωνστ. Σαβθοπούλου ἐν τῷ περιβάλῳ τῆς ἐν Τεγέᾳ Ἐπισκοπικῆς, εὐρέθη ἐντὸς Βυζαντινοῦ ναοῦ, τοῦ ὁποίου τὰ θεμέλια σφίζονται, καὶ παρὰ τὴν βόρειον πλευρὰν αὐτοῦ, μαρμαρόκτιστος Χριστιανικὸς τάφος, ἐν ᾧ ὑπῆρχον συντρίμματα ὀστέων. Παρ' αὐτὸν εὐρέθη μέγα μαρμαρίνον βῆθρον ἀνδριάντος, φέρον ἐπὶ τῆς μιᾶς πλευρᾶς Ῥωμαϊκὴν ἐπιγραφὴν εἰς τινὰ ὑπατον Ῥούφον.

— Ἐν Μιλήτῳ ἔληξαν αἱ ἐργασίαι τῶν ἀνασκαφῶν τῶν ἐνεργουμένων ἐκεῖ ὑπὸ Γερμανῶν ἀρχαιολόγων. Αἱ ἀνασκαφαὶ ἔφεραν εἰς φῶς μεγάλην σπουδαιότητα εὐρήματα καὶ ἐπιγραφάς, θὰ ἐπιναληθῶσιν δὲ κατὰ πᾶσαν πιθανότητα τὸν προσεχῆ Μάρτιον.

**Μουσεῖα.**— Ἐν Λευκωσίᾳ τῆς Κύπρου ἀπερασίθη ὀρισμένως ἡ ἀνέγερσις ἀρχαιολογικοῦ μουσείου, ἐπὶ σχεδίου ὅπερ θὰ παρακληθῆτὶ νὰ ὑπόδειξῃ ἡ Ἑλλ. Κυβέρνησις. Εἰς τὸ μουσεῖον θὰ ταξιθετηθοῦν αἱ ἐδῶ κ' ἐκεῖ ἐγκατεσπαρμένα κυπριακὰ ἀρχαιοτήτες. Ἐκυρήχθησαν ἤδη ὡς ἀρχαῖα μνημεῖα τὰ φρούρια Ἀγ. Παριωνος, τοῦ Κουτζουβέντη καὶ τῆς Καντάρας ἐκ τῶν μεσαιωνικῶν, ἐκ δὲ τῶν ἀρχαίων ἡ Σαλαμίς, ἡ Ταμασός, οἱ τάφοι τῆς Ἀμαθούνας καὶ ὁ ναὸς τῆς Παφίας Ἀφροδίτης. Ὡς ἐφοροὶ ἀρχαιοτήτων ὀρίσθησαν ἐν Λευκωσίᾳ ὁ κ. Κωνσταντινίδης, ἐν Λάρνακι ὁ κ. Κέπαμ, ἐν Λεμεσῷ ὁ κ. Μενάρδος, ἐν Κυρηνίᾳ ὁ κ. Τσαμπερλέου.

— Ὁ κ. Σταμ. Ἀντωνόπουλος προσέφερεν εἰς τὸ Χριστ. Ἀρχαιολογικὸν Μουσεῖον πολυτιμότερον διακτυλιδίου ἐφ' οὗ ἀπεικονίζονται ἀρχαιότατα χριστιανικὰ σύμβολα, δύο ἰχθύες καὶ σταυρὸς μετὰ τῶν γραμμάτων ΙΗΧΡΘ— Ἰησοῦς Χριστὸς Θεὸς ἦτοι σύντομος τύπος τῆς ἐν τῇ λέξει ΙΧΘΥΣ περιεχομένης ἐννοίας Ἰησοῦς Χριστὸς Θεὸς Ἰός Σωτήρ. Ὁ διακτυλιδίου οὗτος εὐρέθη εἰς τὴν Μικρὰν Ἀσίαν.

**Διαλέξεις καὶ ἀνακοινώσεις.**— Εἰς ἀνακοίνωσιν τοῦ ἐν τῷ ἀρχαιολογικῷ τμήματι τοῦ «Παρνασσοῦ» ὁ κ. Π. Καρολίδης ἔειπε γνωστὸν ἀξιόλογον ἱστορικὸν γεγονός, ὅτι τὸ πρῶτον μαωμεθανικὸν τέμενος, τὸ ὁποῖον ἰδρύθη ἐν Κωνσταντίνῳ δὲν ἦτο τὸ τοῦ Βαγια-

ζιτ ἐπὶ τοῦ Ἰσακίου Ἀγγέλου, ἀλλὰ πολὺ προγενέστερον ἐπὶ τῆς ἐκστρατείας τῶν Ἀράβων κατὰ τῆς πόλεως τὸν ἡ' αἰῶνα. Τὴν εἰδησιν ταύτην μᾶς κάμνει γνωστὴν ὁ Ἀραβ. ποιητὴς Σαῖτ-Πατάλ, ἐπιθεβαιῶν δ' αὐτῆν ὁ Ἀραβ. ἱστορικὸς Ταβάζης καὶ μίᾳ τουρκικῇ μετάφρασιν τῆς ἱστορίας του. Τὸ δὲ περίεργον εἶνε, ὅτι καὶ ὁ Κωνσταντῖνος Πορφυρογέννητος λέγει ὅτι, κατὰ τὴν ἐκστρατείαν ταύτην τοῦ Μωσλαμᾶ ἐδόθη ἄδεια εἰς τοὺς Ἀραβὰς νὰ ἰδρῦσιν ἐν Κωνσταντίνῳ, «μασγίδιον», δηλαδὴ μικρὸν τέμενος.

— Κατὰ τὸν λήξαντα μῆνα εἰς τὸ Γερμανικὸν Ἰνστιτούτον ὁ κ. Χέλπιγκ ἐμίλησε περὶ Περγάμου, ὁ δὲ κ. Α. Σ. Ἀρβανιτόπουλος περὶ νέας ἐρημνείας παραστάσεων τινῶν τῆς ἀνατολικῆς ζωοφόρου τοῦ Παρθενῶνος, ὁ κ. Δαίρπελδ περὶ τῶν νέων ἀνασκαφῶν ἐν Περγάμῳ καὶ ὁ Λ. Κούρτιος περὶ νέων ἐκ Σάμου γλυπτῶν ἔργων.



## ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

### ΠΡΟΣ ΤΗΝ 'ΠΙΝΑΚΟΘΗΚΗΝ, ΜΙΑ ΠΡΟΣΘΗΚΗ

*Ἀξιότιμὲ κ. Καλογερόπουλε,*  
Προσθέσατε, παρακαλῶ, εἰς τὴν ἐν τέλει τῆς περὶ Ἰθάκης ἀρχαιολογ. μελέτης μου βιβλιογραφίαν τὰ ἐξῆς συγγράμματα εἰς τὰ κατὰ τῆς θεωρίας τοῦ κ. Dörpfeld ἀναγεγραμμένα ἐν αὐτῇ:

Salvator Ludwig. Wintertage auf Ithaka.  
Grosshi J. Die Leukas Ithaca Frage und ihre vorgeschichte.

Lang G. Untersuchungen zur Geographie des Odysee.

Michael H. Die Heimat des Odysseus.

Ἰθάκη 3 Δ)βρίου 1905.

Διατελῶ μετ' ἐξαιρέτου ὑπολήψεως  
Α. Δ. ΔΕΚΑΤΕΑΣ

### Τρίκκαλα Θεσσαλίας τὴν 15 Δ)βρίου 1905

*Ἀξιότιμὲ κ. Διωνυτῆ τῆς «Πινακοθήκης».*

Ἀκολουθῶν τῷ κ. Βουλοδήμῳ, καθηγητῇ ἐν Πειραιεῖ, ὡς εἶδον εἰς τὸ ΝΗ' τελευταῖον φυλλάδιον τοῦ πολυτιμοῦ περιοδικοῦ σας οὐ εἰμὴ συνδρομητῆς καὶ ἐνθουσιώδους ἀναγνώστης, σπεύδω ν' ἀναγγεῖλω ὑμῖν ὅτι καὶ ἐνταῦθα, ἐν τῇ πόλει μὲς καὶ τοῖς χωρίοις, ἐπανηγγυρίζομαι τὸ κατὰ τὰς ἀνομβρίας ἔθιμον ὅπερ ἴσχυε μέχρι τοῦ 1890, διακοπὴν ἐκτατε ἀγνωστον διὰ τίνος λόγου. Ἦτοι ὅσάκις συνέβαιναν ἀνομβρία ἀλλαχοῦ μὲν γυμνὴν κόρην, ἀλλαχοῦ δὲ παιδιὰ γυμνὰ ἐστόλιζον οἱ κάτοικοι διὰ θαμνωδῶν φυτῶν καὶ κλάδων δένδρων, περιέφερον δὲ αὐτὰ εἰς τὰ χωρία ἢ ἐν τῆς πόλεως πολλοὶ ὄντινες ἐτραγώδουν ὡς ἐξῆς:

Περπερίσσα περπατεῖ  
τὸν Θεὸν παρακαλεῖ,  
γὰ νὰ ρίξῃ μίᾳ βροχῇ  
Νὰ γίνου' τὰ σιτάρια  
καὶ τὰ καλάμπόκια  
τοῦ Θεοῦ τὰ παρασπόρια.

Ἰσως τὸ ἔθιμον τοῦτο ἐξακολουθεῖ καὶ σήμερον εἰς τὰ χωρία τοῦ νομοῦ Τρικκάλων.

Σημειῶ ἐτι ὅτι καθ' ὃν χρόνον ἐτραγώδουν οἱ συνοδοὶ τῆς «περπερίσσης» τοὺς τῶν στίχους, ἐκ τῶν οἰκιῶν οἱ κάτοικοι ἔχουν ὕδωρ ἐπευφημοῦντες διὰ διαφόρων εὐγῶν τοὺς περιερχομένους. Ἐκ τούτων συνάγεται ὅτι τὸ ἔθιμον εἶνε ἑλληνικώτατον:

Διατελῶ μετ' ὑπολήψεως  
Κωνστ. Χρ. Βλατάκης  
Διαγηγόρος

## ΤΗΛΕΦΩΝΟΝ

**Σπουδαστῆ.**— Τὸ κληροδόχημα Ἰω. Μπόζου ὀρίσθη διὰ τὴν εἰς Εὐρώπην ἐκπαίδευσιν ὑποτρόφον πρὸς σπουδὴν τῆς ἀρχιτεκτονικῆς, ζωγραφικῆς καὶ γλυπτικῆς, ρητῶς. Καὶ εἶνε μὲν βέβαιον ὅτι τὸ προκάτοχον ὑπουργεῖον προσήρπυεν ὅπως παρανόμως διαγωνισμον πρὸς σπουδὴν τῆς χημείας, ἀλλ' ἐστὺ χῶς ἀπεσοβήθη ἡ παραβίασις τῆς θαλήσεως τοῦ διαβέτου, ἀναβληθέντος ἐπ' ἀόριστον τοῦ διαγωνισμοῦ.

**Ἀνιδε Ἄννα.**— Μεγάλως προόδους ἐπέτελεσε τὸ σύστημα τῆς καύσεως τῶν νεκρῶν ἐν Εὐρώπῃ. Κατὰ τὰς στατιστικὰς πληροφορίας πρὸς διάδοσιν τῆς συνηθείας ταύτης ὑπάρχουσι σήμερον ἐν Εὐρώπῃ καὶ Ἀμερικῇ ἐν ὅλῳ 90 ἰδρύματα τῆς καύσεως τῶν νεκρῶν καὶ 127 ἐταιρίαι τῆς ἐργασίας ταύτης. Ἐν Γαλλίᾳ ἐξετελέσθησαν 73,330 καύσεις ἐν διαστήματι δέκα πέντε ἐτῶν ἐντὸς τοῦ νοσοκομείου Περ-Λασέζ, δύο δὲ ἄλλα τοιαῦτα ἰδρύματα ὑπάρχουσι ἐν Ρουέν καὶ Ρήμοις.

**Μ. Δ.**— Τὸ διηγούμεναι διὰ τὸν ζωγράφον Γκρέξ. Περιεπάτει μίαν ἡμέραν μετὰ κάποιον εἰς τὸ Λουβρ καὶ κατέκρινε τὴν εἰκόνα τοῦ Poussin, τὴν παριστώσαν τὸν Γάμον.

— Ἀλλὰ δὲν ἐκπλήσσομαι, προσέθηκ' ὁ Γκρέξ, ἂν ἡ εἰκὼν εἶνε ἀνεπιτυχῆς.

— Διατί;  
— Διότι εἶνε ἀδύνατον νὰ κάμῃ τις γάμον ἐπιτυχῆ ἔστω καὶ στὸ... πανὶ τῆς ζωγραφικῆς.

**Ἐρωτῶντι.**— Τὸ συμπλήρωμα τοῦ «Ἐγκυκλοπαιδικοῦ Λεξικοῦ» ἐπερατώθη, ἐν τέλει δὲ ἐπισυνάπτονται καὶ προσθήκαι εἰς τὸ συμπλήρωμα. Τὸ συμπλήρωμα ἀπετελέσθη ἐξ 64 τυπ. φύλλων.

**Ν. Σπ.**— Δείγμα τῆς καλλιτεχνικῆς ἀντιλήψεως καὶ ἀφ' αὐτῶν ἔτι τῶν λεγομένων ἀνεπτυγμένων θὰ σὰς ἀναφέρωμεν καὶ τὸ ἐξῆς ἀθηναικὸν ἐπέσοδιον. Κάποιος μεγαλοβιοκίχανος ἤθελε σχέδιον καλλιτεχνικὸν διὰ μίαν ἐργασίαν. Ἀνέθεσε εἰς γνωστότατον καλλιτέχνην τὴν ἐργασίαν αὐτήν. ἀφοῦ δὲ τὴν ἐρησισμοποίησεν ἐπιφελῶς, ἔλησμονησε τὸν ζωγράφον. Οὗτος εὐγενῶς ὑπέμνησεν εἰς τὸν κύριον αὐτὸν τὴν ἐργασίαν του, ἐκεῖνος δὲ ἐθεώρησεν ἀστείαν πᾶσαν ἀμοιβὴν καὶ δι' ἐπιστολῆς του προσεφέρθη γενναιοφρόνως ν' ἀμείψῃ τὸν καλλιτέχνην μετὰ ἑνα... καφέ!

**Περίεργον.**— Αἱ Ἑλλ. Κυβερνήσεις δὲν πολυσκοτίζονται διὰ τὴν τέχνην. Ἡ μόνη Κυβέρνησις, ἥτις ἐσκέφθη περὶ αὐτῆς ἦτο ἡ κυβερνήσις Κουμουνδούρου τῷ 1867. Ὁ ἀείμνηστος πολιτικὸς ἐκάλεσε τότε τὸν μακαρίτην Λύτραν ὅπως τοῦ ζήτησῃ τὴν γνώμην κατὰ τίναν τρόπον ἦδύνατο τὸ Κράτος νὰ ὑποστηρίξῃ τὴν καλλιτεχνίαν. Ἀλλ' αἱ ἀγαθὰ διαθέσεις προσέκοψαν εἰς τὴν εὐθύς μετ' ὀλίγον πτώσιν τῆς Κυβερνήσεως. Τίς οἶδεν ἂν ἔκτοτε δὲν εἴχομεν Πινακοθήκην!

**Φίλω.**— Ὅσες πολλὰ, οὐτε λίγα. Κάποιος εἶχε τὴν ὑπομονὴν νὰ κάμῃ τὴν στατιστικὴν τῶν ἐν Γαλλίᾳ δραματικῶν συγγραφέων. Εἶνε δὲ οὗτοι 4,500. Ἐάν γράφουν 3 ἔργα μόνον κατ' ἔτος ἔχομεν 13,500. Εἰς τὰ παρισινὰ δὲ θέατρα παρεστάθησαν 600. Τὰ ἄλλα 12,900; Γράφονται διὰ νὰ... γράφονται!

**Ποιητῆ.**— Ἀλλαγὸς ἄλλως ἀντιλαμβάνονται τὰ πράγματα. Ἡ χήρα βασίλισσα τῆς Ἰταλίας Μαργαρίτα πληροφορηθεῖσα ὅτι ὁ μέγας ποιητὴς Καρδούτσι πένεται (παρηγορηθεῖτε ὦ Ἕλληνες ποιηταὶ ...) ἐσκέυσε ν' ἀγοράσῃ τὴν ἐν Βολωνίᾳ οἰκίαν ἐν ἣ κατοικεῖ ἐπὶ ἐνοικίῳ ὁ ποιητὴς, τοῦ τὴν ἐγάρισεν καὶ ἠγόρασε τὴν βιβλιοθήκην του. Ἐνα μετὰ τὸν θάνατον τοῦ διασωθῆ αὕτη. Ἐδῶ ποτὸς ἐρωτᾷ ὄχι ἂν πεινοῦν, ἀλλ' ἂν ὑπάρχουν καὶ ποιηταὶ!

## ΝΕΑΙ ΜΕΤΑΡΡΥΘΜΙΣΕΙΣ Εἰς τὴν « ΠΙΝΑΚΟΘΗΚΗΝ »

Μετὰ τοῦ προσεχοῦς φύλλου  
λήγει τὸ πέμπτον ἔτος τῆς « Πινακοθήκης ». Κατὰ τὸ ἀρχόμενον μετ' ὀλίγον  
ἕκτον ἔτος

θὰ ἐπέλθουν πλείοι μεταβολαί. Νέα  
διαρρυθμίσεις τῆς ὕλης καὶ τῶν εἰκόνων.  
Νέα συνεργασία διαρρυθμῶν λογίων.  
Περὶ τῶν μεταρρυθμίσεων ἐκτενὴς λόγος  
γενήσεται εἰς τὸ

προσεχὲς φύλλον

## ΕΘΝΙΚΗ ΤΡΑΠΕΖΑ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ ΚΑΝΩΣΙΣ ΤΟΥ ΝΕΟΥ ΛΑΧΕΙΟΦΟΡΟΥ

Οἱ κερδίδαντες ἀριθμοὶ  
Ἐγένετο ἐνώπιον τῆς μεγάλης οἰκείας ἐπιτροπῆς ὑπὸ τὴν προεδρίαν τοῦ ὑποδιοικητοῦ κ. Ἱ. Βούταζια ἡ ἐβδόμη κλήρωσις τοῦ Κτηματικοῦ λαχειοφόρου δανείου τῶν 20.500.000 δραχμῶν τῆς Ἐθνικῆς Τραπεζῆς τῆς Ἑλλάδος.  
Ἐκ τῆς κληρωτικῆς ἐξήχθησαν οἱ ἀκόλουθοι 16 ἀριθμοὶ:

147,154 κερδίζων.....	Δραχ. 50,000
150,193	" 3,000
167,605	" "
32,041	" "
49,782	" "
40,626	" "
56,653	" 1,000
129,647	" "
79,776	" "
55,555	" "
92,988	" "
58,090	" "
12,700	" "
182,557	" "
112,533	" "
26,243	" "

Τὰ κερδιδόντα ποσὰ πληρώνονται εἰς τραπεζικὰ γράμματα ἐπὶ προσαγωγῇ τῶν οἰκειῶν τίτλων.

ΕΒΕΒΑΘΗΣΑΝ

# ΑΙ "ΣΕΛΙΔΕΣ,"

Νέα σειρά διηγημάτων

Δ. Ι. ΚΑΛΟΓΕΡΟΠΟΥΛΟΥ

Πωλούνται εις τὰ γραφεία μας και εις τὰ βιβλιοπωλεία "Εστίας" και "Ελευθερουδάκη, αντί δρ. 2.

## ΠΑΝΕΛΛΗΝΙΟΝ ΛΕΥΚΩΜΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΘΝΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΥΠΟ ΠΑΝ. ΣΑΒΒΙΑΟΥ

Γραφεία : 'Οδός Μεράρδου 25.  
Πωλείται : δρ. 3 εις τὰ βιβλιοπωλεία

## ΕΘΝΙΚΗ ΤΡΑΠΕΖΑ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

Τῆ 19 Δεκεμβρίου ε. ε. ἐγένετο ἐν τῷ καταστήματι τῆς Ἐθνικῆς Τραπεζῆς τῆς Ἑλλάδος και ἐνώπιον τοῦ Γενικοῦ συμβουλίου αὐτῆς, ἐν δημοσίᾳ συνεδριάσει ἡ 103ῃ κλήρωσις τοῦ ἐκ φράγκ. 60,000,000 δανείου αὐτῆς, ἡ ὠρισμένη διὰ τὴν 19)1 Ἰανουαρίου 1906.

Κατὰ τὴν κλήρωσιν ἐξήχθησαν ἐκ τῆς κληρωτικῆς οἱ ἐξῆς ἐννέα ἀριθμοὶ ὁμολογιῶν μετὰ λαχῶν κερδήσαντες τὰ ἐξῆς ποσά :

92,566	Δραχ.	100,000
88,920	"	10,000
180,122	"	2,500
135,370	"	2,500
126,422	"	1,000
99,000	"	1,000
135,362	"	1,000
67,785	"	1,000
107,220	"	1,000

Τὰ κερδηθέντα ποσὰ πληρώνονται τὴν 2)15 Ἰουνίου 1906 εις τραπεζικὰ γραμμάτια ἐπὶ προσαγωγῇ τῶν οἰκείων τίτλων.

## ΕΚΔΟΣΕΙΣ «ΠΙΝΑΚΟΘΗΚΗΣ»

ΤΟ «ΚΡΥΦΟ ΣΧΟΛΕΙΟ» Πίναξ Ν. Γόζη. Φωτοτυπία εις μέγα σχῆμα. Δρ. 1. Ἐπι χονδρῶ χάρτου δρ. 2.

«ΔΥΟ ΠΟΝΟΙ» δρᾶμα Φρ. Κοππέ, κατὰ μετάφρασιν Ἀγιδὸς Θέρων. Τιμᾶται δρ. 1. Ἐπὶ Ὀλλανδικῶ χάρτου δρ. 2.

ΤΟ «ΜΑΥΣΩΔΕΙΟΝ» δρᾶμα Ν. Λάσκαρη και Π. Δημητρακοπούλου Δρ. 1.

ΤΟ «ΠΑΣΧΑ ΕΝ ΕΛΛΑΔΙ» Πίναξ Φοῖβου Ἀριστέως. Φωτοτυπία εις μέγα σχῆμα. Δρ. 1.

Η «ΜΙΚΡΑ ΕΠΑΓΓΙΣ» Πίναξ L. Perrault. Φωτοτυπία εις μέγα σχῆμα. Δρ. 1.

Η «ΑΙΩΡΑ» Πίναξ Vigor. Φωτοτυπία εις μέγα σχῆμα Δρ. 1.

Ο «ΑΠΟΧΩΡΙΣΜΟΣ ΤΗΣ ΝΥΜΦΗΣ» Πίναξ Rochegrosse. Φωτοτυπία. Δρ. 1.

## ΧΑΡΤΟΠΩΛΕΙΟΝ ΠΑΛΛΗ ΚΑΙ ΚΟΥΤΣΙΑ

Ἰδρυθὲν ἐν Ἀθήναις κατὰ τὸ ἔτος 1870

Ἐν αὐτῷ πωλοῦνται λιανικῶς και χονδρικῶς ἐκτὸς τῶν διαφορῶν εἰδῶν γραφικῆς ἄλης και χάρτου και τὰ ἐν τῷ ἰδίῳ ἀτμοκινήτῳ ἐργοστασίῳ κατασκευαζόμενα εἶδη, ἥτοι :

Φάκελλοι και βιβλία ἐμπορικὰ. Καρτόνια φωτογραφίας με κατατομὰς ἐπιχρυσωμένας. Πένθιμοι ἐπιστολικὲς χάρτης και φάκελλοι. Γλυπτὰ ἐπὶ μετάλλῳ και ξύλῳ Σφραγιῖδες και ἐκ καουτσούκ και πλαστικῶν διαθύρας ἐπὶ σμαλτωμένων ἐλασμάτων.

Ἐπισκεπτήρια κατασκευάζονται στιγμιαίως και διὰ χαλκογραφίας.

20 - Ὀδὸς Ἐρμοῦ - 20

## ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΟΝ ΦΩΤΟΓΡΑΦΕΙΟΝ

Δ. ΚΑΒΡΑ

10. - Ὀδὸς Ἐρμοῦ - 10.

Ἐκτέλεσις φωτογραφιῶν παντὸς εἶδους και μεγέθους ἐξόχως καλλιτεχνική. Τὸ κατάστημα κείμενον παρὰ τὴν πλατεῖαν τοῦ Συντάγματος κατέστη τὸ κατ' ἐξοχὴν καλλιτεχνικὸν ἐργαστήριον, μία πινακοθήκη τῶν εἰκόνων τῶν ὠραιότερων Ἀτθίδων και τῶν ἐπισημοτέρων προσώπων.

## ΝΟΣΟΚΟΜΕΙΟΝ ΝΕΥΡΙΚΩΝ ΝΟΣΗΜΑΤΩΝ

EN ΠΑΤΗΣΙΟΙΣ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ : Σ. Γ. ΒΛΑΒΙΑΝΟΣ

Νευρολόγος και Φρενολόγος

Κλῖναι ἀπὸ 10-20 δραχμῶν δι' ἡμέρας

Ἄριθ. Τηλεφώνου 314

Πληροφορίαι ὁδὸς Ζήνωνος 16

## ΕΘΝΙΚΗ ΤΡΑΠΕΖΑ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

Ἐντοκοὶ καταθέσεις

Ἡ Ἐθνικὴ Τράπεζα δέχεται ἐντόκους καταθέσεις εις Τραπεζικὰ γραμμάτια και εις χρυσὸν ἥτοι φρ. και λίρας στερελίνας ἀποδοτέας εις ὠρισμένην προθεσμίαν ἢ διαρκῶς. Αἱ εις χρυσὸν καταθέσεις και οἱ τόκοι αὐτῶν πληρώνονται εις τὸ αὐτὸ νόμισμα, εις ὃ ἐγένετο ἡ κατάθεσις εις χρυσὸν ἢ δι' ἐπιταγῆς ὄψεως (chéque) ἐπὶ τοῦ ἐξωτερικοῦ κατ' ἐπιλογὴν τοῦ ὁμολογιούχου.

Τὸ κεφάλαιον και οἱ τόκοι τῶν ὁμολογιῶν πληρώνονται ἐν τῷ Κεντρικῷ Καταστήματι και τῇ αἰτήσει τοῦ καταθέτου ἐν τοῖς ὑποκαταστήμασι τῆς Τραπεζῆς.

Τόκοι καταθέσεων

1 1/2	τοὶς	0/0	κατ' ἔτ.	διὰ	κατ.	0	μηνῶν
2	"	0/0	"	"	"	1	ἔτους
2 1/2	"	0/0	"	"	"	2	ἔτων
3	"	0/0	"	"	"	4	"
4	"	0/0	"	"	"	5	"

Αἱ ὁμολογίαι τῶν ἐντόκων καταθέσεων ἐκδίδονται κατ' ἐκλογὴν τοῦ καταθέτου ὀνομαστικαὶ ἢ ἀνώνυμα.